

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS:
UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 502

de l'11 al 17 de novembre de 1977

Preu: 15 pessetes

Onze partits catalans

**Eleccions
municipals
com més aviat
millor (pàg.5)**

Generalitat: cal no perdre ni un dia més

Urgeix la constitució del Consell Executiu

Gregori López Raimundo: "Podem perdre la confiança de l'opinió pública si no complim els compromisos que hem adquirit"

"Cada dia que passa sense constituir-se el Consell Executiu de la Generalitat pot ser nefast per a Catalunya. Tant el president Tarradellas com els partits tenim un marge de confiança en l'opinió pública que no és un xec en blanc i que podem perdre si no complim els compromisos que hem adquirit", ha declarat a un redactor de TREBALL el president del Partit Socialista Unificat de Catalunya, Gregori López Raimundo, en relació a l'"impassé" creat en la situació política catalana en retardar-se la constitució del Consell.

"La constitució del Consell Executiu s'ha retardat —diu el president del PSUC— perquè el president Tarradellas no ha volgut fins ara abordar el tema amb els representants dels partits, a partir d'un criteri que necessitava primerament instal·lar-se a Barcelona i tenir un coneixement directe de la

situació del país. Aquesta tesi, però, és difícilment acceptable ja que el president coneix perfectament tot allò que li pot permetre opinar d'una manera o una altra en relació amb els aspectes pendents de la composició del Consell. I, sobretot, perquè els acords de Perpinyà feien

possible que el Consell comencés a funcionar l'endemà amb els cinc consellers sense cartera del PSC, PSOE, PSUC, Pacte i UCD, que, segons els mateixos acords, n'han de formar part".

—En aquest sentit, ¿com valoren la reunió que tingué lloc dijous passat entre una representació del PSUC i el president Tarradellas?

"Crec que va ser molt positiva, ja que ens va permetre ratificar-li, en un clima de gran cordialitat, la nostra preocupació pel retard que s'ha produït en la constitució del Consell, que, al nostre entendre, s'hauria de formar amb la més gran urgència.

"Segons diu el Reial Decret-Llei del 29 de setembre, sobre el restabliment provisional de la Generalitat de Catalunya, els òrgans de govern i d'administració d'aquesta seran el president de la Generalitat i el Consell Executiu. La formació del Consell és, per tant, indispensable perquè la Generalitat pugui realitzar cap funció (...). Es conegut que el decret estableix que les comissions mixtes Generalitat-Govern i Generalitat-Diputacions haviem de constituir-se en el termini d'un mes; termini que va haver de prorrogar-se. Això ha determinat que la Generalitat no exerceixi ja les funcions que li assigna el decret i

entre les quals figuren: integrar les actuacions de les diputacions i coordinar les seves funcions en l'àmbit de la Generalitat, realitzar la gestió i administració de les funcions i serveis que li transfereixin l'administració de l'Estat i les diputacions i proposar al govern totes aquelles mesures que afectin els interessos de Catalunya. Aquesta enumeració parcial de les funcions que el decret de 29 de setembre assigna a la Generalitat —i que cito textualment, tal com estan redactades en el decret— dona idea que cada dia que passa sense constituir-se el Consell pot ser, efectivament, nefast per a Catalunya."

—¿Pot assegurar-se la proporcionalitat al Consell? ¿I a les comissions mixtes?

"Jo tinc confiança que la proporcionalitat al Consell i a les comissions mixtes serà respectada en allò que és fonamental. En les comissions mixtes pot ocórrer, però, que hi hagi un acord complet per incloure algunes persones, especialitzades en les matèries a transferir, que no siguin militants de cap partit."

—¿Què farà el PSUC si el president no compleix els acords de Perpinyà?

"El PSUC descarta que el president no compleixi els acords de Perpinyà. No ha pensat, per tant, què faria en aquest cas. El PSUC ha pensat i pensa que és necessari convèncer el president que cal no perdre ni un dia més, que

La malaltia del president de la Generalitat, senyor Tarradellas, per la salut del qual fem vots des d'aquestes pàgines, ha creat a Catalunya una lògica preocupació, que s'afegeix a la provocada pel retard en la constitució del Consell Executiu. (A la foto d'arxiu, el senyor Tarradellas arriba a Barcelona després de trenta-vuit anys d'exili)

l'interès de Catalunya i els compromisos que hem adquirit amb el nostre poble exigeixen la immediata constitució del Consell, el nomenament dels representants de la Generalitat en les comissions mixtes i posar en marxa la institució provisional, recuperada formalment a partir del 5 d'octubre, dia que el decret corresponent va sortir publicat al Butlletí Oficial de l'Estat."

I el president del PSUC afegeix: "Per tot això i per estimació personal, desitjo vivament que el president Tarradellas es refaci com més aviat millor de la seva malaltia."

Dos-cents mil treballadors al carrer

"Volem sortir de la crisi"

Dos-cents mil treballadors es van manifestar divendres passat a Barcelona convocats per les centrals sindicals catalanes. "Per una sortida de la crisi favorable als treballadors" era la consigna unitària d'una manifestació que, malgrat tot, no va ser-ho tant. (Pàgina 11)

**El veto a Carrillo
Gutiérrez Díaz,
en tornar de Moscou**

En tornar de Moscou, on acudí en companyia de Santiago Carrillo per participar en els actes commemoratius del seixanta aniversari de la Revolució d'Octubre, el secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez Díaz, ha fet unes declaracions a TREBALL que el lector trobarà a la pàgina 15.

El Congrés de la Joventut Comunista (Pàgs. centrals)

Del polvorí saharià a l'aprovació per la UGT dels acords de la Moncloa

MADRID, 9

Al final de la setmana —una setmana que havia començat amb el veto soviètic a Santiago Carrillo com a punt central de comentari— la qüestió del Sàhara, esdevinguda ara un autèntic polvorí, centrava l'atenció de les diverses forces polítiques. Mentrestant, el govern havia donat llum verda a la reorganització del ministeri de Defensa; al Parlament es continuava avançant en l'elaboració de la Constitució, es fixaven sessions plenàries per als propers dies i es posaven en marxa les diferents comissions de treball i, en fi, la Comissió Executiva de la UGT donava el seu assentiment als acords de la Moncloa.

Segons sembla, les forces polítiques democràtiques coincideixen en alguns punts pel que fa al volcà saharià. En primer lloc, a situar el problema actual com a derivat de la irresponsabilitat del darrer govern de la dictadura en incomplir el mandat de les Nacions Unides i lliurar el territori al Marroc sense haver permès a la població sahariana l'exercici del principi de la lliure autodeterminació. Naturalment, a canvi de sucosos beneficis per a un sector del capitalisme espanyol. En segon lloc, això es va expressar fa més d'un mes en la sessió plenària que el Congrés va dedicar a la política exterior, en la necessitat que Espanya anul·li els acords tripartits signats a Madrid el novembre del 75 mentre el dictador agonitzava al Pardo. En tercer lloc, que el govern espanyol ha d'actuar, a nivell diplomàtic, com a mediador i no, com s'ha dit, conformant l'eix París-Madrid-Rabat, per a la qual cosa serà imprescindible que trenqui tots els compro-

misos amb els països ocupants del Sàhara, que fa un mes es concretaven en la venda d'armes i, encara ara, en la preparació d'oficials marroquins als centres militars espanyols.

D'altra banda, el govern havia aprovat, en consell de ministres, la reorganització del ministeri de Defensa. Una peça clau per aconseguir la reforma militar anunciada mesos enrere pel vicepresident del govern, tinent general Gutiérrez Mellado, i, en conseqüència, per dotar al país d'unes forces armades modernes i "rejuvenides", la missió de les quals s'adreça a la salvaguarda de la sobirania i no de l'ordre públic tal com els havia assignat per funció la dictadura. Aquesta reorganització estableix un principi essencial per assolir els objectius esmentats: el sotmetiment del poder militar al poder civil. I, per a això, la reestructuració del ministeri de Defensa a base d'integrar-hi els ara anomenats quarters generals (antics ministeris de Terra, Mar i Aire) i la creació de quatre secretaries (tècnica, assumptes de personal, economia i política de defensa).

Els nomenaments per a cada una d'aquestes secretaries, que es van fer al ministeri de Defensa gairebé immediatament, corroboren la impressió general que la reforma militar va endavant, en la direcció apuntada fa poc pel tinent general Gutiérrez Mellado a través d'un escrit enviat a totes les unitats, en el qual fixava els objectius fonamentals a curt i mitjà termini.

Ahora, el Parlament feia noves passes en la seva feina. Fonamentalment, en l'elaboració de l'esborrany de la

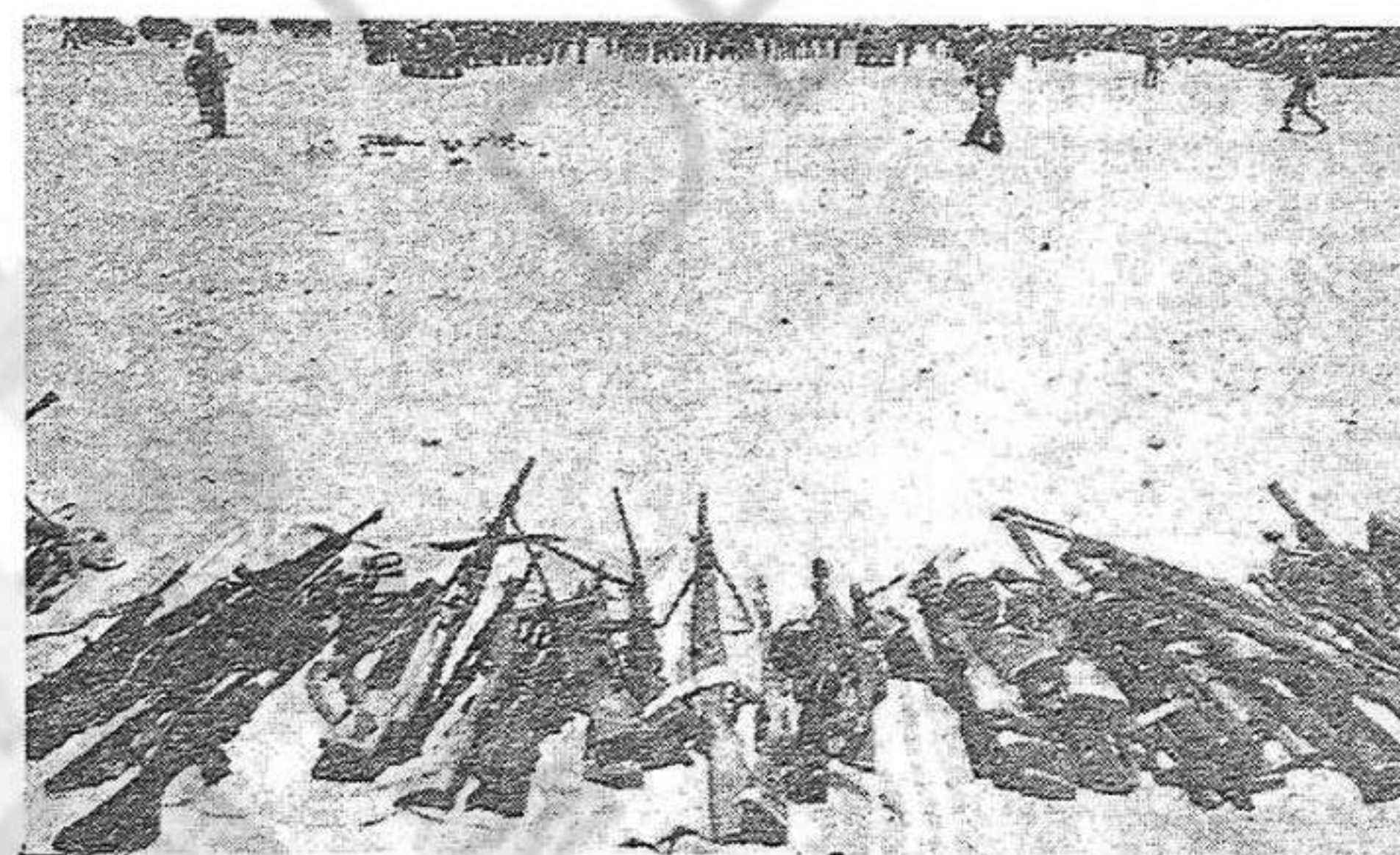
constitució que, tot sembla indicar-ho —i el ministeri d'Educació així ho acaba de dir— podrà estar llesta a la primavera del 78. Es a dir, bastant abans dels dos anys que el president del Congrés, Alvarez de Miranda, preveia fa dos mesos.

La ponència —de la qual Jordi Solé-Tura, del Comitè Executiu del PSUC— continua mantenint el principi de confidencialitat; però, d'algun manera, informa dels punts tractats, que seran objecte de debat públic en la sessió corresponent en dates properes. Un dels darrers estudiats per aquesta ponència fou precisament la missió que correspon a les forces armades, tema aquest en el qual, segons va dir l'ucedeista Herro de Miñón, s'havia enregistrat unanimitat pel que fa a la seva formulació. I, segons sembla, el text que figurarà a la constitució assigna a les forces armades la funció de "garantir la sobirania i independència d'Espanya, defensar la integritat del seu territori i protegir l'ordenament constitucional". Això significa que, i no podia ser d'altra manera, la constitució situa les forces armades en la funció que els assigna qualsevol ordenament democràtic a

qualsevol país democràtic.

I, mentre el govern feia pública la seva preocupació pel compliment dels acords de la Moncloa, sobretot vist l'esclat d'algunes manifestacions de diversos sectors, la Comissió Executiva de la UGT i la del PSOE subscriuen un comunicat conjunt sobre el tema. Un comunicat en el qual destaca, sobretot, la coincidència de partit i central sindical "a valorar positivament el conjunt dels acords, tenint en compte les contrapartides aconseguides, i que, si es compleixen, constitueixen un bon punt de partida per a la superació de la crisi econòmica i per a la consecució d'un sistema econòmic més just i progressiu".

Això, amb altres paraules, vol dir que la UGT que els primers dies després de la signatura dels acords de la Moncloa hi havia expressat serioses reticències (algunes federacions, com la de Madrid, fins i tot havia manifestat el seu rebuig total) ha modificat la seva posició de manera substancial. I això, tot i que en el comunicat expressi les seves reserves sobre la possibilitat que les empreses reduixin el cinc per cent de la seva plantilla quan els augmentos salarials superin els termes fixats en l'acord.

El Sàhara: un polvorí (Foto d'arxiu)

Eleccions sindicals

No hi ha, avui com avui, cap acord ferm i ningú no sap encara quan i com se celebraran les eleccions sindicals. La campanya electoral, tanmateix, ha començat: se succeeixen les preses de posició més o menys agres i ja hi ha qui està donant garrotades, de cec i de les altres, amb l'evident intenció de captar vots. Més enllà de tot això —i no és pas poc: pot condicionar greument la unitat d'acció dels treballadors en el camí, difícil i complex, de la unitat sindical— hi ha, subjacent, la batalla pel tipus de sindicalisme que es farà en aquest país els propers anys i que —ningú no ho dubta— vindrà marcat pel resultat electoral.

Les eleccions sindicals suposen un moment fonamental en el procés de conquesta i consolidació de la democràcia. I això perquè brinden als treballadors la possibilitat d'elegir, sense les traves dels darrers quaranta anys, els seus representants legítims. I perquè establiran una nova legalitat sindical democràtica a l'empresa.

És per això que la participació massiva dels treballadors en el procés electoral esdevé una qüestió clau. Participació massiva en la campanya i en el seu control. En la creació d'uns òrgans unitaris i democràtics de representació elegits per tots i d'entre tots els treballadors de cada empresa. Perquè només així es garantirà l'enfortiment de l'organització i de la unitat dels treballadors. I perquè només d'aquesta manera la conquesta de la llibertat sindical als centres de treball suposarà també l'extensió del sindicalisme de classe, unitari, democràtic i responsable que els treballadors necessiten per fer front, avui, amb èxit a la crisi econòmica i avançar cap a un demà lliure d'opressions i discriminacions.

En la redacció del text de convocatòria de les eleccions hi ha, segons sembla, dos punts conflictius: si les llistes seran obertes o tancades i l'escrutini proporcional o majoritari, i si la capacitat de negociació serà atorgada al comitè sindical electe o a les seccions sindicals de les centrals a les empreses. Allò que es ventila és, doncs, si els treballadors disposaran de la possibilitat d'elegir i designar, per negociar en nom seu, els homes i dones més representatius, qualsevol que sigui la seva afiliació sindical, o si, contràriament, els òrgans de representació i negociació obrera només ho seran d'una part, encara que sigui majoritària, dels assalariats. Com es pot veure, es tracta, en el fons, de saber si les eleccions serviran per reforçar la unitat dels treballadors o per fomentar-ne la divisió a partir de la divisió, existent ja, entre les centrals sindicals.

Per això, convençuts com estem de la importància de les eleccions com a batalla per la sindicació i la unitat del conjunt dels treballadors en la defensa de les seves reivindicacions, lamentem l'actitud dels qui, per damunt dels interessos de la unitat obrera, mantenen posicions estretes i sectàries amb l'objecte d'apuntalar la seva pròpia opció sindical. I això —no és obvi assenyalar-ho— en moments de crisi econòmica com els actuals.

treball

REDACTORS
COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Toni Albert, Miquel Alzu, M. d'Amposta, Antoni B., Carles Fortuny, Joaquim Guzman, Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Jesús M. Rodés, Joan Sanjuan, Albert Presas. Corresponsals: Magda Ballester, Enric de Gràcia, Josep Girona, E. J. Ricart, Manuel Luís, Josep Quintanas, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confecció: Jaume Ribé.

Fotografies: Jordi Soteras Jr., J. Civit i E. Quintana.

Director: Joan Busquet

Redacció: Indústria, 254
Barcelona
Publicitat: Viladomat, 106, 8è
Tel. 3231154
Barcelona
Edita: PSUC Impres a Ingemes
Dipòsit legal: B 16948-77

el dit a l'ull

per IGNASI RIERA

ACAM (Agrupació Catalana Amics Moncloa Pacte de la)

Amic com sóc de les unanimitats, me'n vaig anar a casa convençut que calia donar tot el suport del món al Pacte de la Moncloa, que don Santiago m'havia presentat com la providencial inspiració dels líders d'aquest país reconstruït. I com que al meu voltant veia cares agressives, rostres temorencs, silencis murris, esguards expectants... dels qui no s'acabaven de fiar de les virtuts, indiscutibles, del Pacte, pensava que caldria engegar una gran campanya publicitària per convertir en amics del Pacte els milers de suspicaces que encara no l'han intuït com a salvífic.

Proposaria, primer, reconvertir els nostres eslògans familiars en eslògans pro-pacte: "El Pacte de la Moncloa, amb la veu de tots"; "Un Pacte, el teu, el de tots"; "Cal canviar les coses? Pacte de la Moncloa"; "El Pacte... és més que un club!"; "Amb el Pacte... ja hauria arribat!"; "En la Moncloa... da gusto tener sed"; "Tal faràs, tal pactaràs"; "Que lo que Suárez unió, no lo separe el hombre"; "Al damunt dels nostres cors / aixequem un altre Pacte / que ens farà més triomfants..."; "Sí, sí, sí... al Pacte de Madrid!"

En segon lloc, proposaria la reconversió de la Moncloa en un Santuari, el Santuari de Nostra Senyora del Pacte (prèviament apareguda a uns pastors en crisi), des d'on tingués lloc la Consagració del País, amb una peregrinació, precedida per una Santa Missió, predicada pels pares Peyton, Lombardi, Venancio Marcos

i Josep Dalmau, sota el títol: "Un Pacte entre caballeros, un pacto para cristianos."

Aniria, en tercer lloc, a la creació de l'ACAM (vegeu títol), associació que permetria instaurar la via catalana cap al Pacte, mitjançant la signatura d'un altre Pacte, autònom, bé que concordat amb el pacte de tot l'Estat, i que podria tenir lloc a Rupit. En endavant, el Pacte de Rupit podria ser la versió catalana, nostrada, del Pacte de la Moncloa. L'"Avui" podria aprofitar l'avinentsa per obrir una subscripció popular a favor de les víctimes catalanes del Pacte.

Finalment, proposaria tot tipus d'insígnies, pòsters, festivals, pel·lícules en super-8, adhesius, clauers, elàstics, elapés que ens recordessin com és de feliç la crisi amb Pacte. A casa nostra, el missatge central de la Campanya hauria de tendir a retornar la confiança, tant a nivell central com a nivell sectorial. La idea podria ser: "Petit empresari, metal·lúrgic, consumidor... no estiguis acollonit: tens el Pacte de Rupit!"

Allò que, finalment, pot donar més empenta a la popularització del Pacte és un "no me olvides", amb medalla incorporada, que digui: "Amb el Pacte... millor que ahir, pitjor que demà". (Cal que el poble retrobi la confiança dipositada en els polítics que el representen.)

La setmana a Catalunya

La Generalitat en un "impasse"

Setmana rica en esdeveniments i sobresalts. La notícia de la malaltia del president de la Generalitat, Josep Tarradellas, s'estengué ràpidament arreu de Catalunya. Les primeres informacions sobre una afecció gripal, quedaven rotundament desmentides amb el seu ingrés a la clínica de Sant Josep de Barcelona, i el trasllat a la unitat d'atencions intensives. La malaltia de Tarradellas despertà preocupacions no solament en cercles polítics catalans, sinó també en els governamentals.

Tot just arribat del seu viatge a Alemanya Federal i Bèlgica, el cap del govern, Adolfo Suárez, s'interessava personalment per l'estat de salut del president de la Generalitat. No hi ha cap dubte que la malaltia del president pot tenir unes conseqüències polítiques serioses sobre la política catalana, sobre la Generalitat,

reduïda encara avui a la presència i als decrets de restabliment provisional. Sense fatalismes ni hipòtesis desmesurades, però amb realisme, cal dir que la malaltia de Tarradellas —que haurà de passar una temporada de descans— pot ajornar encara més la constitució del Consell Executiu de la Generalitat Provisional, im-

prescindible per al traspàs de funcions per part de l'Estat i de les diputacions i per a posar en marxa la institució preautonòmica. La Generalitat, com reiteradament ve assenyalant el PSUC —i també Socialistes de Catalunya i CDC— ha de convertir-se en una eina útil als interessos del poble de Catalunya.

UN "IMPASSE" PREOCUPANT

Una Generalitat plena de simbolismes però sense cap lligam amb els greus problemes econòmics, socials, quotidians, podria desembocar en un perillós "desencís" popular, perjudicial, des de tots els punts de vista, per a la recuperació política i cultural de Catalunya, per a la consolidació de la democràcia i per a la lluita per l'autèntic estatut d'autonomia que reivindicuem. La formació del Consell Executiu de la Generalitat, d'acord amb l'opinió dels parlamentaris i el respecte als resultats electorals del 15 de juny que, repetim-ho una vegada més, a Catalunya significaren la victòria de l'esquerra i del genuí centre-esquerra, esdevé d'una urgència inqüestionable.

Cal recordar que els partits polítics catalans que estaran representats al Consell de la Generalitat han signat el "Pacte de la Moncloa" i que una decidida acció de govern, amb totes les limitacions que es vulgui, pot ser un instrument per a garantir la correcta aplicació de les mesures contemplades en el Pacte, pot ser una garantia per a la defensa dels drets populars i una pauta per a solucions basades en l'acord i el consens que pot tenir repercussions a tot Espanya.

RAHOLA, DESIGNAT CONSELLER

La decisió de Tarradellas de nomenar, per decret, conseller de la Presidència a Frederic Rahola, si bé pot justifi-

car-se per raons d'urgència, no és precisament un model de compliment dels acords de Perpinyà que garanteixen als parlamentaris catalans la seva intervenció en nomenaments tan decisius. S'obre, doncs, un singular però preocupant "impasse" en la política catalana

BASTIR LA UNITAT D'ACCIÓ SINDICAL SOBRE NOVES BASES

Que els problemes no poden esperar ho demostrà la manifestació convocada per les centrals sindicals divendres, dia 4. Més de dos-cents mil treballadors es manifestaren contra els expedients de crisi, contra l'atur, contra l'encariment i per una sortida a la crisi, favorable als treballadors. Però la manifestació demostrà més coses. Una d'elles, la necessitat de bastir la unitat d'acció sindical sobre noves bases, exigint amb fermesa el compliment dels acords previs. Una altra és la tasca urgent d'enfortir les centrals sindicals democràtiques per tal que puguin canalitzar els problemes dels treballadors, perquè definitivament quedin arraconades les actituds sectàries, els crims minoritaris que pretenen arragar-se la representació de la majoria, l'aiguabarreig tènol que permet fins i tot la infiltració d'elements d'extrema dreta. No és un problema de serveis d'ordre ni de voluntarisme militant, sinó d'organització responsable dels treballadors. I subratllo el mot responsable perquè l'afiliació a les centrals sindicals no pot fer-se en base a demagògies o radicalismes desvinculats de la realitat. Paraules com les de Nicolás Redondo, secretari general de la UGT, en el míting celebrat dissabte passat a Montjuïc amb presència de Felipe González, qualificant Comissions Obreres de "central reformista al servei de la burgesia i de la UCD", no contribueixen a asserenar els ànims, a possibilitar l'acció i tampoc a impulsar els treballadors a l'afiliació. Sens dub-

El Palau de la Generalitat: Un "impasse" preocupant, no solament per la malaltia del president Tarradellas (Foto d'arxiu)

te UGT està ja en plena campanya electoral sindical. Els atacs a CCOO formen part d'una estratègia no massa reeixida, a jutjar per l'escassa assistència a un acte que començà amb la presència de Felipe González i al qual s'esperaven entre 100 i 150.000 persones.

El que no pot escamotejar-se ja als treballadors és que tant la UGT com el PSOE han decidit donar el seu suport al Pacte de la Moncloa i que la sortida a la crisi no vindrà a través d'atacs sinó de la col·laboració —que a nivell de la base és una voluntat reiteradament manifestada— i de l'acció decidida de tots els treballadors.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

La setmana ens presentà encara un fet de singular importància: L'Assemblea de Catalunya, just als sis anys de la seva fundació, es reunia a Sant Boi en la seva IV Sessió Plenària. Des de l'inici del procés democràtic, però sobretot després de les eleccions del 15 de juny —amb l'aclaparadora victòria, a Catalunya, de socialistes i comunistes—, l'Assemblea difícilment podia seguir jugant el mateix paper que, amb tanta dignitat, amb tant de coratge, havia tingut sota la dictadura. Acomplerts —o en vies d'acompliment— els seus punts fonamentals, l'Assemblea podia quedar

com un nucli resistencialista desvinculat de les grans opcions de les capes populars que li havien donat suport. Hi havia altres qüestions, més internes, però importants: totes les delegacions comptaven amb el mateix vot, idèntic per a una delegació d'una comarca que per a un partit polític amb mig milió de vots al darrere. L'Assemblea de Catalunya, tal com la coneixíem fins ara, morí diumenge passat a Sant Boi. La pràctica retirada de CDC, ERC, PSOE, FNC, PSC, PSC-R, PSUC, PTE i UDC té aquest significat. Aquests partits signaren un comunicat en el qual, després de destacar la gran importància de l'Assemblea "en la conscienciació d'amplísimos sectors del nostre poble en la lluita per les llibertats polítiques i nacionals", assenyalen que "amb la progressiva consolidació de la democràcia, la unitat de les forces polítiques i organitzacions democràtiques, ara, ha d'expressar-se al voltant de les nostres institucions d'autogovern". Sens dubte es tracta d'una decisió històrica, que pot doldre sentimentalment, però que havia esdevingut ja una exigència per a poder complir precisament els objectius pels quals tant lluità la pròpia Assemblea.

EL CONGRÉS DE LA FEDERACIÓ CATALANA DEL PSOE

I si la setmana passada ens oferia tantes coses, aquest dissabte i diumenge també són rics en esdeveniments polítics. Els més importants són, sens dubte, el Congrés de la Federació Socialista Catalana del PSOE i el Congrés de la Joventut Comunista de Catalunya. El PSOE ha de definir-se al voltant del projecte de creació d'un únic partit socialista a Catalunya, donant forma orgànica a la coalició electoral "Socialistes de Catalunya" (PSC-PSOE). El projecte és avui objecte de controvèrsies al si de les dues organitzacions, sobretot pel que fa als lligams amb el PSOE a escala estatal. Però aquests esdeveniments, juntament amb la conferència anunciada pels grups independentistes catalans, els deixem per mesurar-los en l'edició vinent.

CARLES FORTUNY

filar prim per RAFAEL RIBÓ

Les Diputacions, què?

La Generalitat provisional ha de basar-se, en les seves primeres passes institucionals administratives, en l'estructura de les actuals diputacions. Aquestes pateixen nombrosos defectes, restes de l'etapa de la dictadura franquista, o sigui, d'un sistema autoritari i centralista. Les diputacions són organismes configurats sobre la base artificial de les "províncies". A més, no disposen de recursos suficients per fer front a les necessitats de l'acció pública. Avui encara la gran majoria dels seus òrgans dirigents estan ocupats per polítics nomenats a dit, des de la legalitat franquista, sense cap mena de control popular. Per últim, són massa sovint pous de corrupció i d'operacions dubtoses en contra dels interessos populars.

Aleshores, el problema que se'ns planteja és com exercir la voluntat política d'autogovern, expressada pel nostre poble a les darreres eleccions, mitjançant aquell instrument. ¿Què fem de les diputacions?

Hem de proclamar ben fort que estem contra de tot el que signifiqui perllongar l'herència franquista en aquelles institucions. Així, no podem acceptar cap servitud que condicioni les actuacions del futur Consell Executiu i de l'administració preautonòmica de Catalunya. Al mateix temps, hem d'evitar tot tipus de clientelisme polític oposant-nos al repartiment favoritista de càrrecs i llocs d'influència. Els càrrecs de les actuals diputacions no poden ser coberts per homes altra vegada designats a dit, sense cap control democràtic, per més voluntat democràtica que hagin demostrat els candidats a títol individual o en nom de qualsevol grup.

Tot això subratlla la necessitat peremptòria d'endegar el funcionament dels organismes polítics de la Generalitat provisional. Hem d'aconseguir introduir la voluntat democràtica del poble dins de les diputacions, en el marc de la Generalitat provisional, com a única garantia de control democràtic. S'ha de formar urgentment el Consell Executiu de la Generalitat, d'acord amb els resultats del 15 de juny, i respectant els acords presos entre el govern, el president Tarradellas i els partits polítics, a Perpinyà. S'ha de potenciar l'Assemblea de Parlamentaris. Des de la Generalitat, president i Consell han d'anomenar les Comissions Mixtes per iniciar les negociacions de traspàs de serveis. I finalment, però tan important com les mesures anteriors, cal exigir la celebració de les eleccions municipals perquè així, a través dels ajuntaments, altra vegada el poble pugui expressar la seva voluntat.

És en el text de la nova constitució que estem aconseguint canviar el principi d'ordenació territorial i substituir les províncies per la realitat comarcal. Però mentrestant, i amb les eleccions municipals, hem de potenciar la democratització de les diputacions. Uns ajuntaments i diputacions democràtics, junt amb el normal funcionament polític de la Generalitat provisional, són bases molt fermes per avançar cap a l'Estatut d'Autonomia i a la convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya.

* * *

"Bastir la unitat d'acció sindical sobre noves bases" (A la foto de J. Civit, un moment de la manifestació de divendres passat a Barcelona)

Disminuïts físics

Partits polítics solidaris

Els partits polítics es solidaritzen amb els disminuïts físics. Onze d'ells, si més no, i entre ells, el PSUC, que ha signat també un comunicat de suport a les reivindicacions dels disminuïts físics que reclama "la constitució d'una comissió ministerial que substitueixi el SEREM i que assumeixi l'escolarització dels disminuïts i la concessió del subsidi d'atur als desocupats". Mentrestant, però, cal que els disminuïts físics participin en els plans i gestions del mateix SEREM, el director del qual, senyor Fernández Sedano, ha mostrat una actitud clarament autoritària en relació a la tancada que els disminuïts, farts de promeses incomplides, han fet als locals del mateix SEREM, a Barcelona.

La problemàtica dels disminuïts físics, la seva marginació social —fonamentalment laboral i educativa— ha trobat ara en els partits un ressò que hauria d'ajudar l'administració a cercar solucions. També per a això, ha de servir la democràcia.

Cal fer-lo complir

El Pacte de la Moncloa i els treballadors

Les intervencions dels principals dirigents dels partits polítics a la televisió han permès de començar a explicar al gran públic el caràcter i el contingut de fons dels acords que constitueixen el pacte de la Moncloa. Però això no és prou. Per la manera com s'han assolit els acords i per la celeritat mateixa d'aquesta primera negociació, la gent encara no té la informació que cal. És lògic doncs, que hi hagi preocupació.

Els dirigents dels partits han explicat per televisió un aspecte fonamental del pacte de la Moncloa. Em refereixo al fet que aquest pacte constitueix un gran pas cap a la consolidació d'unes institucions democràtiques encara tan precàries com són les nostres i que és una resposta lúcida, audaç i responsable a l'amenaça de desestabilització política que planava —i plana— damunt del nostre país. En aquest sentit, bé podem dir que el pacte de la Moncloa afavoreix enormement els treballadors i la gran majoria de la població, és a dir, els sectors que més han patit per la manca de llibertats democrà-

tiques i que més patiran si aquestes llibertats tornen a restringir-se o a desaparèixer.

Però jo em vull referir aquí a un altre aspecte del pacte de la Moncloa, indissolublement lligat a l'anterior, no cal dir-ho, però convertit en tema de gran debat i de no pas poca crítica. Em refereixo als acords econòmics pròpiament dits. Què passa amb aquests acords econòmics? Beneficien o perjudiquen la majoria de la població?

Crec que tothom està d'acord que la defensa dels interessos dels treballadors exigeix, en primer lloc, sortir de la tremenda crisi que avui pateix el nostre país.

Però, d'aquesta crisi, se'n pot sortir de dues maneres: o deixant la iniciativa exclusivament a les mans del gran capital i dels seus representants i refugiant-nos, els altres, en una oposició dura i pura que hauria quedat segurament bé des del punt de vista dels principis abstractes, però que hauria deixat els treballadors sense mecanismes eficaços d'acció i de defensa, o acudint de ple al terreny de

la crisi per sortir-ne amb la màxima protecció possible dels interessos dels treballadors, amb les màximes garanties assolibles ara i aquí que els treballadors, les classes populars, no pagaran íntegrament la crisi.

Això darrer és el que s'ha intentat i, tal com jo ho veig, és el que s'ha aconseguit. Si el gran capital hagués tingut la plenitud de la iniciativa, hauria imposat un pla d'estabilització econòmica, com ja va fer el 1959. Això hauria significat acomiadament lliure, augment de l'atur, reducció dràstica del salari real, crisi accelerada de la petita empresa, etc.

En canvi, passant a l'ofensiva els partits de l'esquerra, s'ha aconseguit establir un programa de lluita contra la crisi en el qual els treballadors compten amb grans possibilitats d'acció per imposar les seves pròpies opcions.

No hi ha acomiadament lliure. La massa real dels salaris no minva. És cert que hi ha, en principi, un sostre d'augment dels salaris del 22 per cent, però aquest sostre es calcula segons l'augment dels preus i és revisable en funció d'aquest augment. És a dir, s'ha aconseguit que els salaris no perdin valor real en plena crisi.

De més a més —i això és molt important—, el pacte preveu un seriós impuls d'allò que s'anomena el salari social: increment de les pensions en un 30 per cent, augment de les inversions en vivendes i en places escolars, control democràtic de la Seguretat Social, augment seriós dels recursos per tal de fer eficaç l'assegurança de desocupació, estímuls per disminuir l'atur juvenil, etc. Tot això acompanyat d'una reforma fiscal que, per primer cop en aquest país, es pot qualificar de progressiva. I acompanyat, també, de mesures de foment i de reestructuració de l'agricultura i de la pesca, així com d'ajut a la petita empresa.

És a dir: si el pacte de la Moncloa s'aplica, els treballadors comptaran amb elements de protecció força seriosos davant de la crisi. Més encara: si el pacte s'aplica de debò, els treballadors poden sortir de la crisi amb les seves organitzacions sindicals i polítiques molt enfortides, i amb una capacitat d'iniciativa que els permetrà avançar cap a nous objectius democràtics

en el pla polític i en l'econòmic.

I vet aquí l'altra cara de la moneda: ¿com assegurar que els acords de la Moncloa es compliran?

Els treballadors només tenen dos instruments per fer que es compleixin els pactes. Un, és l'acció dels partits polítics lligats a la classe obrera i l'acció de les organitzacions sindicals. És una acció conjunta de control, de pressió i de negociació a tots nivells.

El segon instrument, íntimament lligat a l'anterior, és la capacitat de mobilització dels propis treballadors i de

tots els sectors populars. Una mobilització que ha de ser massiva i constant, però que no pot ser irreflexiva ni espontaneïsta. Ha d'estar clarament orientada, d'una banda, cap als objectius que el propi acord de la Moncloa obre a les forces populars i, en qualsevol cas, ha de saber combinar sempre la defensa dels interessos dels treballadors amb una visió global dels problemes econòmics i polítics de tot el país.

No hi ha gaires més garanties que aquestes. Però, per elles mateixes, són molt fortes.

JORDI SOLÉ-TURA

La reforma fiscal Primeres mesures

Les primeres mesures de reforma fiscal estan a punt de convertir-se en llei, un cop el text aprovat pel Congrés fa pocs dies sigui ratificat pel Senat. La importància d'aquest "pla d'urgències de mesures fiscals", està en el fet que estableix les condicions objectives que permeten el sanejament de les declaracions tributàries, mitjançant la tipificació del delictes fiscal, la possibilitat de controlar el patrimoni de les persones físiques per part de l'Administració (impost sobre el patrimoni) i la supressió d'obstacles per a dur a terme aquest control, amb la possibilitat d'investigació dels comptes bancaris.

Les limitacions inicials del projecte, que presentava la reforma fiscal com una contraoferta a les classes populars per l'acceptació de mesures estabilitzadores, esdevenen superades després del "Pacte de la Moncloa", ja que la reforma fiscal queda enquadrada dintre del context general de mesures econòmiques com un instrument més a fi d'obtenir el sanejament de l'economia per a sortir de la crisi.

El text aprovat pel Congrés presenta modificacions respecte a l'original. A pesar de la resistència per part d'alguns grups parlamentaris, han sortit modificacions progressistes que assoleixen una més gran concreció en determinats aspectes i eliminen facultats discrecionals de l'Administració. Un exemple n'és la tipificació del delictes fiscal, en la qual s'ha aconseguit canviar l'apartat que feia referència a la potestat de l'Administració d'aplicar les penes d'arrest i presó, pel redactat específic que aquestes sancions s'aplicaran sempre que la quantitat defraudada sigui superior a cinc milions de pessetes; així recull el sentit d'una de les esmenes defensades pel grup parlamentari comunista. En canvi, la proposta d'implantació de l'impost sobre el patrimoni de les societats no va obtenir l'aprovació del Congrés, en base a l'argumentació de la doble imposició que afectaria les persones físiques posseïdores de les accions. Argumentació fàcilment rebutjable, ja que el tipus impositiu que es proposava era tan petit que, pràcticament, convertia aquest impost en una declaració del patrimoni de la societat, la qual cosa sols perjudicaria les empreses que utilitzen la denominació social per amagar béns particulars dels socis.

Aquesta llei és sols un primer pas cap a la normalització fiscal. Aquesta setmana ha començat a circular el text relatiu a la reforma de l'impost de les persones físiques. Aquesta figura constitueix normalment el centre de la normativa fiscal. Caldrà, per tant, prestar molta atenció en aquest projecte de llei.

ENRIC CERDÀ

CAPSA
sala especial del

CINE PADRO

"OSO DE PLATA" al millor director del Festival de Berlín de 1977

"Pel coratge i la originalitat amb què —a través d'una fàula— explica el procés d'alienació del feixisme i denuncia, alhora, el caràcter irracional de la seva violència."

José Esteban Alenda y Profilmar PRESENTAN

La qüestió municipal a Barcelona

Entesa per a una política de transició

Dissabte dia 5, la Comissió Municipal de Partits Polítics de Barcelona i l'actual administració municipal van fer públic un comunicat en el qual s'anuncien properes trobades per tal d'arribar a una "entesa sobre el contingut mínim de la política municipal de transició fins a les eleccions municipals".

¿Per què els comunistes i els altres partits democràtics hem considerat necessari avançar en aquest sentit? Perquè avui, davant del greu retard en la celebració de les eleccions municipals i d'acord amb la nostra política de responsabilitat nacional, és imprescindible una més àmplia intervenció sobre els aspectes més importants de la política municipal en aquest període. Es tracta d'aconseguir, a partir de les diferents responsabilitats que corresponen als partits polítics i a l'administració municipal, que l'actual Ajuntament compleixi un paper de transició conseqüentment democràtic.

La Comissió de Partits ha fet fins avui un treball relativament "obscur", centrat a informar-se sobre la situació real de l'Ajuntament; aviat farà públics els resultats obtinguts. Creiem que la seva activitat, a pesar de les limitacions que l'han presidit, ha tingut resultats positius: inici de la clarificació interna de l'Ajuntament, dinamització de l'aparell municipal a partir de les demandes fetes, discussió conjunta amb els altres partits sobre les qüestions municipals, etc.

Ara ens cal anar més enllà i intervenir en la definició del contingut mínim de la política municipal de transició, articulada en tres grans eixos:

1) "Clarificació de l'activitat municipal i informació a la ciutat", és a dir: augmentar la transparència interna del complex aparell municipal i dinamitzar la seva actuació per tal de preparar les millors condicions possibles per al primer ajuntament democràtic.

2) Discutir amb l'actual administració municipal sobre els criteris d'actuacions urgents durant aquest període.

3) Intervenir en l'elaboració de programes i pressupostos per a l'any 78, programes i pressupostos amb els quals es trobarà el primer ajuntament democràtic.

Com es diu en el comunicat, per fer possible i eficaç un acord, és indispensable la "presència de la Federació d'Associacions de Veïns" i la "consulta a les entitats ciutadanes, professionals i universitàries i a les centrals sindicals i patronals" respecte als temes que els afecten o sobre els que puguin col·laborar.

Conjuntament amb això, pensem que aquesta perspectiva de treball ha de trencar amb la relativa "obscuritat" a què fèiem referència anteriorment; l'element essencial per aconseguir-ho —junt a les iniciatives que puguin sortir de la mateixa Comissió de Partits— és l'inici d'un ampli debat públic (taules rodones, mítings, conferències, ...) sobre la qüestió municipal, debat a iniciativa del PSUC a cada barri, per iniciativa de l'associació de veïns o la coordinadora d'entitats...

D'altra banda, és evident

que aquesta perspectiva ha d'anar acompanyada de la mobilització popular responsable als diferents barris, destinada a reivindicar i negociar la solució als problemes més urgents dels treballadors, a buscar les alternatives més idònies. La presència dirigent dels comunistes en aquestes mobilitzacions —i en les organitzacions de masses corresponents!— és fonamental per aconseguir resultats positius i impedir l'exasperació social i la instrumentalització de les lluites.

Aquest plantejament, destinat a fer que el període de transició sigui com més favorable possible per a Barcelona i els seus ciutadans, no ha d'alterar l'objectiu principal que els comunistes ens fixàvem immediatament després del 15 de juny com a única solució per sortir de la crisi municipal i per avançar en la satisfacció de les justes reivindicacions dels treballadors: la celebració urgent d'eleccions municipals

D'acord amb la declaració unitària feta per deu partits polítics catalans —declaració que figura en aquest número de TREBALL— és necessari endegar a Barcelona una mobilització política unitària per exigir la convocatòria urgent de les eleccions per part del govern Suárez. Ens caldrà, en els propers dies, configurar aquesta campanya amb iniciatives centrals, però sobretot amb iniciatives unitàries —amb partits, associacions de veïns, entitats...— a cada barri.

RICARD BOIX

Davant la crisi dels ajuntaments

Una política unitària

"Els ajuntaments de Catalunya viuen una situació difícil, en alguns casos dramàtica". Així comença una declaració conjunta d'onze partits polítics catalans sobre les eleccions municipals, entre ells el PSUC. Una situació difícil marcada per la coexistència de la nova legalitat democràtica amb els ajuntaments de l'antic règim, per l'esgotament dels recursos econòmics, la corrupció i l'acumulació de necessitats insatisfetes...

LA URGÈNCIA DE POSAR TERME A AQUESTA SITUACIÓ

"Aquest enfrontament entre les expectatives democràtiques a nivell local i la realitat d'uns Ajuntaments incapaços de fer front als problemes —diu la declaració— s'anuncia com una greu amenaça per a la consolidació de la democràcia." Per això "cal urgentment posar terme a aquesta situació. Cal que el govern honori la seva promesa de convocatòria de les eleccions municipals dins de l'any per tal de donar pas als primers ajuntaments democràtics a començaments del 1978. Tot endarreriment de la contesa electoral municipal serà considerat pels partits sotsignants com una injustificada i irresponsable posició partidista del govern, de greus conseqüències per a la bona marxa de la naixent democràcia."

Els partits signants declaren la seva voluntat de fer arribar, per tots els mitjans, al govern la unànime convicció que les eleccions municipals no poden ser ajornades a Catalunya sense greus conseqüències polítiques i socials.

"Tanmateix —segueix el document— el restabliment de la Generalitat de Catalunya ha de permetre una ràpida instrumentació dels mitjans d'ordre tècnic i polític que són menester per a la celebració ordenada de la contesa electoral i l'escrutini dels seus resultats, per tal com l'àmbit de la Generalitat se situa a un nivell superior al dels ajuntaments, diputacions i juntes electorals provincials."

CARACTERÍSTIQUES DE LA LLEI ELECTORAL MUNICIPAL

Els partits signants conside-

ren "indispensable" l'autorització per a la revisió del cens, la constitució d'una junta electoral central d'àmbit català, la "instrumentació de recursos econòmics extraordinaris per a l'actuació dels primers ajuntaments democràtics en el curs de l'any 1978" i defineixen les característiques que ha de tenir la "lleï electoral municipal que demanem amb urgència": sistema electoral proporcional i sobre llistes tancades, vot als 18 anys, nombre de consellers superior a l'actual, districte municipal únic, elecció de l'alcalde per i entre els regidors i la previsió d'un sistema electoral per als municipis menors de 5000 habitants que permeti l'expressió directa de la voluntat del poble en els mateixos.

El document acaba dient: "Els partits sotsignants es reafirmen en la seva voluntat de contribuir a fer que les eleccions municipals es celebrin com més aviat possible i que la campanya electoral es desenvolupi en un clima de civisme i serenitat que permeti la lliure expressió de la voluntat de tots els ciutadans i la constitució d'uns ajuntaments democràtics responsables i forts, dipositaris del consentiment majoritari".

Eleccions municipals

UCD: retardar-les per guanyar temps

Darreres informacions parlen d'un ajornament de les eleccions municipals. Quan tenfem coll avall que es convocarien abans de finalitzar l'any, ara corren rumors que fins el mes de juny, o potser setembre, de l'any vinent no tindrem ajuntaments elegits democràticament.

¿Com explicar aquest retard quan la necessitat d'aquestes eleccions és evident? Quan s'està produint un perillós buit de poder municipal, que de cap manera no poden omplir ni la inèrcia dels actuals consistoris ni la bona voluntat de les comissions municipals de partits polítics. Quan les necessitats ancestrals dels veïns es veuen incrementades per l'afany de trobar solucions dins de les noves possibilitats que ofereix un marc democràtic.

Sembla clar que en aquest possible retard influeix l'interès partidista de la UCD, que, d'aquesta manera, és dona més espai per organitzar les seves forces a nivell de localitats. Una cosa són les eleccions generals, on semblava haver-n'hi prou amb completar unes llistes i fer sortir Suárez a la TVE, i una altra són les eleccions municipals, on cal oferir noms i alternatives a cada un dels milers de pobles que conformen el mapa municipal espanyol. Que la UCD no dorm és evident, que té problemes interns que estan retardant el seu projecte, també. Però no hi ha dubte que la UCD aprofitarà, o està aprofitant ja, els governs civils per incidir, en primer lloc, sobre elements dels actuals ajuntaments que vénen desmarcant-se de l'actuació franquista passada i que col·laboren com demòcrates de tota la vida amb les comissions de partits polítics i amb les associacions de veïns.

Pel que fa a Catalunya, aquesta actitud de la UCD està clara. També cada dia hi ha més llum sobre la formació de

nuclis d'UCD a les localitats. Els resultats de les eleccions del 15 de juny a Catalunya han estat un toc d'atenció seriós per al conglomerat de Suárez i no és estrany que, de cara a les eleccions municipals, cerqui una correlació de forces més favorable. Per això la UCD necessita, entre altres coses, temps.

Mentrestant, ¿què fan les forces progressistes? Tampoc no s'adormen. Les comissions municipals de partits han significat en molts casos prendre la iniciativa en una situació no gens clara. El mateix podem dir que es planteja la convocatòria urgent de les eleccions, la revisió del cens i el dret de vot als 18 anys. Això sense oblidar el paper capdavanter que les forces progressistes estan jugant en les alternatives globals, com ara el pacte de la Moncloa o la recuperació de la Generalitat.

Els comunistes, l'esquerra, les forces progressistes en general, faran bé de no oblidar la necessitat d'incidir a nivell de localitat amb homes i propostes. En aquest sentit, encara hi ha gran llacunes que caldrà anar cobrint, llacunes de presència efectiva. També hauran de veure com reforçar les organitzacions de masses, en especial les associacions de veïns, perquè aquestes juguin el seu paper i el juguin amb força. Aspectes negatius serien que, des del 15 de juny, haguéssim oblidat no solament els nostres electors sinó el poble en general. Com negatiu seria que aquells que més interès tingueren en potenciar les associacions de caràcter cívic deixessin ara tot aquest potencial en mans de ningú o dels grups extraparlamentaris, que intentarien monopolitzar en llur profit allò que, per definició, hauria de ser de tots.

JOAN SANJUAN

Eleccions com més aviat millor: cal que el poble, a través dels seus representants, pugui intervenir en l'elaboració de la política municipal.

Els pagesos n'estan tips

Impostos sobre el camp

La Unió de Pagesos s'està plantejant darrerament amb molta força la qüestió dels impostos sobre el camp, més concretament aquells que carreguen sobre les peonades teòriques i sobre els caps de bestiar.

L'impost sobre les peonades teòriques es va establir fa uns cinc anys i carrega damunt del pagès, en funció del nombre de jornals teòrics necessaris per conrear les seves terres. Des del primer moment, aquest fou un impost impopular, sobretot a Catalunya i, en especial, a les terres gironines, on els pagesos es negaren durant molt temps a fer-lo efectiu. Com a resultat de la seva aplicació, l'impost sobre les peonades teòriques grava més les terres d'horta i molt menys els monocultius, la qual cosa explicaria que fos a les terres gironines on l'oposició al nou tribut fos més intensa.

A la comarca d'Osona, i organitzada per la Unió de Pagesos, ha tingut lloc recentment una assemblea de pagesos ramaders de tot Catalunya on s'han examinat els problemes de la ramaderia i molt especialment l'impost sobre els caps de bestiar. Per tenir una idea direm que un pagès amb cent caps de porc paga unes set mil pessetes. En aquesta assemblea es prengué l'acord de no fer efectiu l'esmentat impost fins que no hi haguessin preus remuneradors per al pagès i no hi hagués una política sanitària que protegís el bestiar de les malures.

C.

Dividir la pagesia

Uns "joves agricultors" moguts per Mombiedro, Nadal i... Viola

LLEIDA (Magda Ballester).— Aquests darrers dies, a les terres de Lleida, dues organitzacions, arrelades en el verticalisme franquista, estan intentant la mobilització dels pagesos contra les importacions de pera italiana; les seves presentacions públiques i les seves trobades coincideixen en els llocs on la Unió encara no disposa de lligams massa forts: la Segarra i l'Horta de Lleida que, a més a més, continuen gaudint de l'ombra protectora de Joan Manuel Nadal Gaia —deixeble de Mombiedro de la Torre— i de Joaquim Viola Sauret.

Aquells "joves agricultors", reunits amb caràcter "nacional d'Espanya" per primera vegada el juliol del 77 a Cervera, creació directa de Mombiedro, Nadal i Viola, es despenen ara amb la pública denúncia d'unes importacions de "passacrasana", tot afirmant que els responsables són les UTECO de Lleida i Girona. La Cambra Agrària local de Lleida —que presideix Pau Barri, ex-president de la Germandat Sindical— també s'esgarrafa i demana als pagesos que es llancin al carrer. Una tercera organització camperola, el Sindicat Agrari de Catalunya, vinculat als homes de la democràcia cristiana Joan Sanz i Hermenegild Toll, reapareix després de la malalata soferta arran de l'anomenada "guerra dels tractors" i sembla entrar en el mateix joc.

Si bé és cert que deu mil tones de passacrasana italiana entraran al mercat interior,

no ho és pas que hagin estat responsables les UTECO lleidatana i gironina. Al contrari, varen ser aquestes comissions representatives de les cooperatives que aconseguiren que aquestes importacions programades per fer-se d'un cop es fessin en tres vegades (les altres operacions es realitzaran per les festes de Nadal i el març) tot obtenint alguna garantia que la importació no serà pel juny. Cal dir, però, que el terratinent Blai Mola ja no està al front de la UTECO de Lleida i ha estat substituït per una comissió gestora democràtica a la qual els "joves agricultors" han atribuït les importacions i han difamat públicament.

Podríem anar encara més lluny, i recordar que, després de les eleccions al Parlament, la presidència oficial de la UTECO convocà, urgentment, a les cooperatives per renovar els càrrecs i apadrinà la candidatura de Marià Mora Mascaró, ex-candidat al Congrés de Diputats per la UCD. La Unió de Pagesos rebutjà aquesta maniobra i l'assemblea de cooperativistes va decidir la creació de l'esmentada comissió gestora.

La primera roda de premsa feta pels "joves agricultors" fou a Mercolèrida, d'on és gerent Marià Mora Mascaró.

Les repercussions de la pera italiana dins del nostre mercat no han estat, encara, avalua des seriosament. El fruit italià se situa a les nostres fronteres a unes quaranta pessetes el quilo, i arriba al consumidor a unes seixanta pessetes el quilo, no existint, per tant, massa diferència amb els preus de la nostra fruita. Sense voler minimitzar els efectes de les importacions val a dir que la collita de pera a Lleida, i a

d'altres indrets de Catalunya, quedà bastant minvada per les gelades i la pedra.

No obstant, "joves agricultors", Cambra Agrària local de Lleida i el SAC, que fins ara no s'havien manifestat sobre la seguretat social agrària, les cambres agràries, els preus de

producció o qualsevol altre problema camperol, enlairan el fet d'aquesta importació per aixecar la pagesia i llançar-la al carrer. En el fons, penso que hi ha un intent de restar protagonisme a la Unió de Pagesos. En el fons, penso que es tracta d'un seriós intent de dividir la pagesia.

"PAGESIA DELS PAÏSOS CATALANS"

Un sindicat que grogueja

EL MARESME (Josep Sivi-lla).— Ha aparegut a casa nostra una entitat de caràcter sindical —ens resistim a dir-ne sindicat— que s'anomena "Pagesia dels Països Catalans". Darrere d'aquesta denominació s'amaguen elements del més pur verticalisme, homes vinculats a la política franquista. Diré noms: en Jaume Sabatés, de Vilassar de Mar, president de la Cambra Oficial Sindical Agrària, juntament amb dos altres vilassanesos: en Roca i en Llorenç Vila; i en Joan Teixidó, dels Valles de Cabrera, caps visibles al Maresme. Quant a gent d'altres contrades, destaquen en Bernardó, de Gavà, en Casti- llo, del Prat del Llobregat, i en Joan Grau, de Sant Celoni.

UN SINDICAT QUE GROGUEJA

¿Què és "Pagesia dels Països Catalans"? És una entitat muntada pels nostàlgics de les "Hermandades". Ja sabeu que, no fa gaire, un decret-llei transformava les "Hermandades" en "Càmaras Agràries", rebent, aquestes, el patrimoni de què gaudien les primeres. Davant d'això, la Unió de Pagesos va protestar enèrgicament ja que el patrimoni de les antigues "Germandats" s'havia assolit amb l'esforç de tots els pagesos, de tots els treballadors del camp. Ara, els grans propietaris del camp que dominen les Cambres —només poden ser electors i elegits per als càrrecs els titulars d'explotacions agràries— s'han dotat d'aquest sospitos instrument per introduir la divisió entre la pagesia del país i assegurar, mentrestant, els seus interessos monopolístics. "Pagesia dels Països Catalans"

és, doncs, malgrat el seu bonic nom, un sindicat groc, amb tots els atributs que històricament han tingut aquests sindicats, i té com a objectiu principal combatre els plantejaments democràtics de la Unió de Pagesos.

ELS TÈCNICS MUNICIPALS ES VOLEN QUEDAR

Preocupats per la seva continuïtat a l'ajuntament de Mataró que surti elegit a les properes eleccions, els arquitectes Carme Barbero i Josep Masaguer, i els enginyers Jordi Buscà i Enric Oliva volen que l'actual consistori convoqui oposicions per obtenir en propietat les places que ocupen. Actualment es troben en règim de contracte d'un any prorrogable i, en cas que es convoqués el concurs-oposició —al qual la llei atorga el caràcter de "restringit"— no més serien ells qui, ara, podrien presentar-s'hi.

Tot fa pensar que els partits polítics de la localitat pressionaran per tal que les oposicions no es convoquin. Si a uns els preocupa llur continuïtat dins l'ajuntament, als altres els preocupen, encara més, les conseqüències que se'n derivarien. En aquest cas no es tracta primordialment de la defensa del lloc de treball per part d'uns tècnics, sinó de la defensa d'uns interessos molt particulars enfront dels interessos de tota la ciutat. Ciutat que diu prou! als desgavells provocats per la mala gestió municipal dels darrers anys, que ha tingut per instrument els serveis tècnics de l'ajuntament.

TEORIA I PRÀCTICA

EN LA LLUITA OBRERA

DICCIONARIO DEL COMUNISMO
Jordi Solé Tura
Per a saber parlar de Comunisme.
50 pessetas

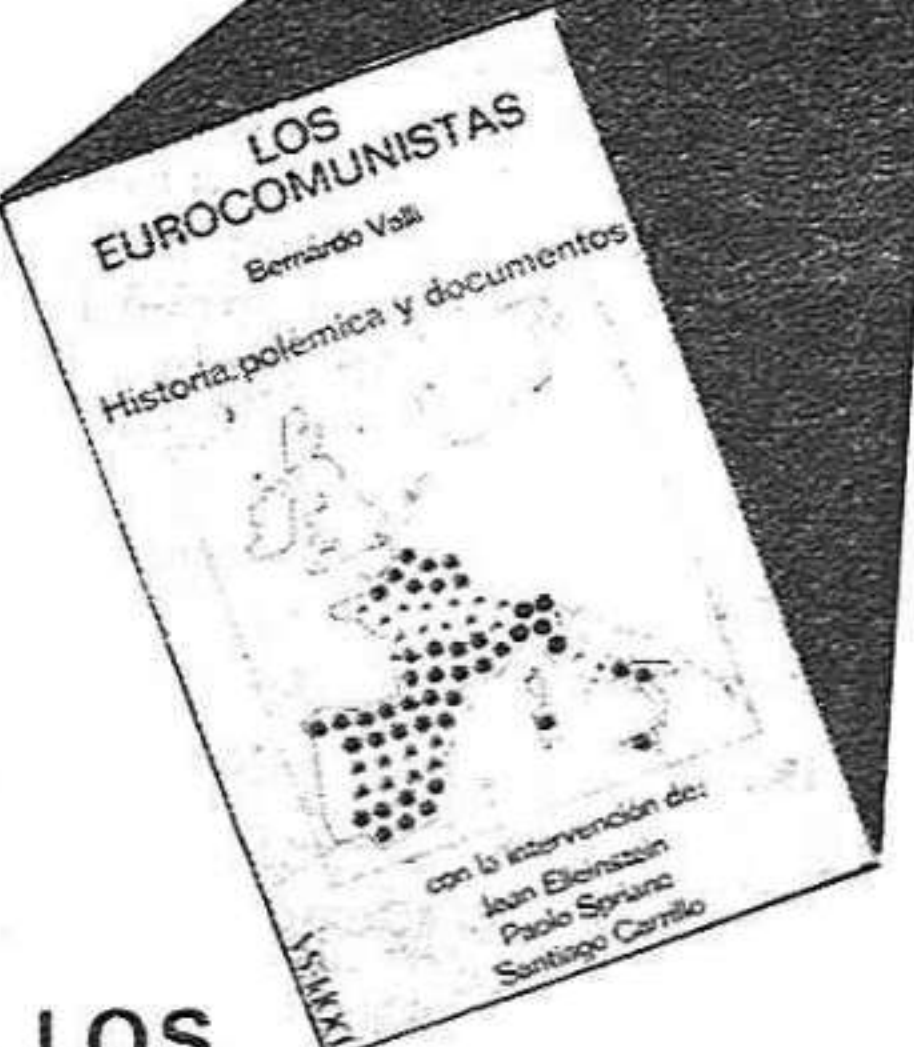
DICCIONARIO DEL SINDICALISMO
Marcelino Camacho
Tota la terminologia per a la lluita obrera.
70 pessetas

INTIMAS CONVERSACIONES CON LA PASIONARIA
Jaime Camino
Després de 40 anys retornà a la política activa.
275 pessetas

SEAT, LA EMPRESA MODELO DEL RÉGIMEN
Faustino Miguélez Lobo
Van donar exemple en la tenacitat per les reivindicacions laborals i socials.
300 pessetas

LOS EUROCOMUNISTAS
Bernardo Valli
Història, textos i documents dels teòrics de l'Eurocomunisme. Carrillo, Berlinguer, etc.
375 pessetas

DOPESA

GRUPO MUNDO DE EDICIONES

A les fotos de Jordi Morera, dos moments de l'assemblea de pagesos celebrada diumenge passat a Osona. No hi calen comentaris.

Terrassa

"Deixarem anar les rates"

TERRASSA (J. Girona).— El barri de Sant Pere (Nord) de Terrassa es troba totalment abandonat, sense els mínims serveis públics imprescindibles, i els seus carrers i solars plens de brutícia s'han convertit en terreny propici per a la procreació de centenars de rates.

Després de les instàncies i reclamacions corresponents, els veïns del barri de Sant Pere varen decidir passar a un tipus d'acció més "convincent".

Quatre-cents veïns varen decidir presentar-se davant l'ajuntament de la ciutat en una manifestació que anava presidida per tres gàbies amb cinc formosos exemplars de la fauna dels seus carrers. Una vegada davant les portes de l'ajuntament, amb les pancartes que mostraven tot el cúmul de reivindicacions que tenia el barri: asfaltat de carrers, clavegueres, llum pública, escoles, guarderies, ambulatori, línies d'alta tensió, zones verdes etc., etc., varen penjar les gàbies a les columnes que donen pas a l'interior de l'edifici. Mentrestant, els veïns cridaven: "Si l'alcalde no ens rep, deixarem anar les rates", i hi havia algun més atrevit que deia: "que les deixin anar, que les deixin anar". El batlle no els va rebre perquè diuen que no hi era i, després d'un estira i arronsa entre diversos parers, les gàbies no es varen obrir.

La setmana passada, el batlle ha rebut una comissió de veïns i, després de comunicar-los que no li havia agradat aquell "regalet", va prometre fer les gestions oportunes per començar a solucionar algun problema.

Ha començat una campanya de desratització, però els veïns opinen que el problema de les rates, cal tractar-lo des del fons i, per tant, el que correspon amb urgència és fer una bona neteja dels carrers i solars abandonats. Una bona neteja i bones zones verdes no hi anirien malament.

Tarragona

Una crisi municipal cada cop més difícil de resoldre

TARRAGONA (Enric de Gràcia).— La política municipal a Tarragona travessa moments de confusió. Les causes, probablement, són el retard de les eleccions i la postura d'un ajuntament que en comptes de fer-se notar com menys millor, sembla que està disposat a aprofitar fins al darrer minut.

L'Ajuntament o, més ben dit, el "búnquer municipal" format per l'alcalde, Banús, i els regidors Magarolas, Fabregat, Castanedo i altres comparses, va cercar primerament una entesa amb les forces polítiques representades al Parlament, agrupades en la comissió municipal de partits polítics. Però, tan aviat com aquesta va començar de jugar el seu paper, la cordialitat va anar fent pas a la tensió, que va culminar amb la privatització del servei d'aigües, decisió unilateral del consistori que no compta amb el suport de ningú... tret dels regidors que la votaren.

Davant d'això, la comissió va dividir-se. Mentre que el tàndem socialistes-comunistes exigia l'anul·lació de l'acord de l'Ajuntament, la Unió del Centre Democràtic i altres partits de la dreta adoptaven una postura inhibicionista pel conegut mètode de no anar a les reunions.

Es forma llavors, simultà-

niament, una "Comissió pro defensa de les aigües", composta per la Federació d'Associacions de Veïns, les centrals sindicals i els partits d'esquerra i d'extrema esquerra. La radicalització d'aquesta comissió, dominada —en nombre de sigles— pels partits sense representació parlamentària, va impedir que Convergència Democràtica de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya i altres partits democràtics s'hi poguessin incorporar, tot i que ho varen sol·licitar.

La Comissió d'Aigües es va plantejar, en primer lloc, fer una campanya contra l'Ajuntament, que va desembocar en una manifestació de sis o vuit mil tarragonins. I així, ja que la comissió municipal de partits havia deixat de tenir un paper protagonista —de fet, va ser suplantada per la Comissió d'Aigües— i com que el governador va adoptar una postura "neutralista", la Comissió d'Aigües va radicalitzar les seves demandes i va arribar a plantejar el tema de la dimissió de l'Ajuntament. El PSUC va manifestar la seva oposició en aquesta mesura argumentant que l'alternativa —formació d'una comissió gestora municipal— no era viable a causa de l'absència d'una legislació democràtica. Però, tant el Partit Socialista de Catalunya com els altres partits de la Comissió —ORT, LCR, OIC, PTE, etc.—, centrals sindicals (USO, SU i CSUT) i associacions de veïns —que no tenen un funcionament real i són "representades" en la seva majoria per militants de l'esquerra no parlamentària—, es decantaren per la dimissió. Només el PSOE va estar d'acord amb la posició del PSUC. Conseqüentment, els comunistes es retiraren de la Comissió.

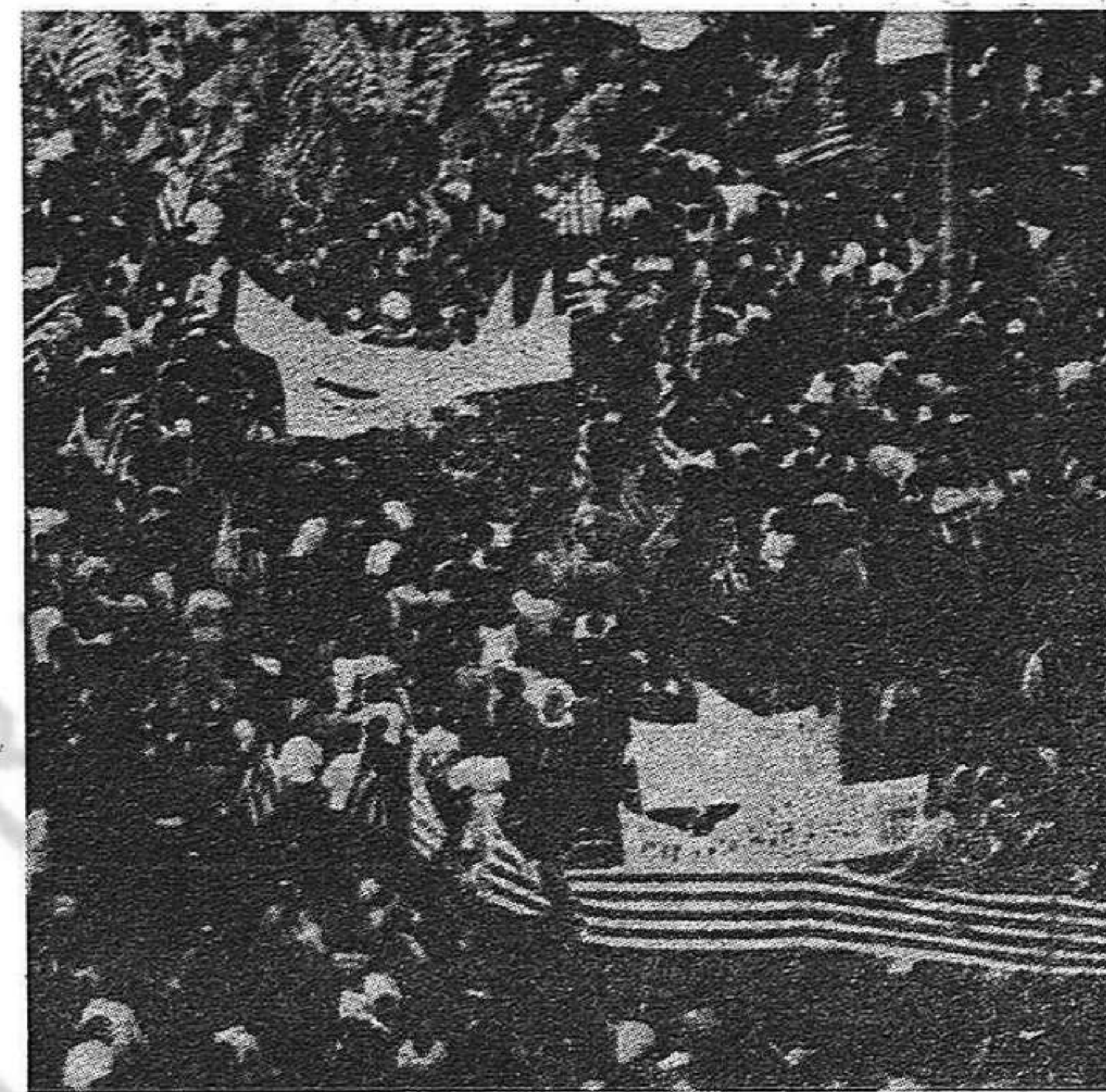
Actualment, el PSUC està tractant de replantejar la situació a base de recuperar un funcionament de la Comissió Municipal perquè és conscient que sense el centre i la dreta democràtica no es pot fer cap operació política en les actuals condicions. Potser la perspectiva més oportuna sigui que la Comissió penetri més profundament en la gestió municipal, prèvia dimissió de l'alcalde i certs regidors. Es a dir, caldria buscar una solució intermèdia entre una comissió supervisora i una gestora, en col·laboració amb els regidors més democràtics, a l'espera de les eleccions municipals. Sembla que aquesta alternativa podria trobar una opinió favorable entre bon nombre de partits representatius.

La situació, de tota manera, s'està aclarint. El governador ha celebrat entrevistes amb

els partits que formen la Comissió Municipal supervisora i amb l'Ajuntament, per buscar una articulació. Potser el principal obstacle és que l'alcalde està irritat pels rumors —amplificats per la "Comissió pro defensa de les aigües"— que circulen en el sentit que

ell i alguns regidors han acceptat uns diners en concepte de suborn en l'assumpte de l'aigua.

Aquests rumors reben més o menys crèdit però, evidentment, no poden ser comprovats. Mentrestant, la situació continua sense sortida.

Tarragona: de sis a vuit mil persones "en defensa de les aigües"

«Diario de Barcelona»

El tuf del franquisme

Dimecres 9 de novembre, el Brusi obria pàgina amb un editorial titulat **Los salvadores del Brusi** que, pensem, mereix alguna puntualització per part nostra. Fóra bo que els implicats, al·ludits i insultats en aquest editorial —avui tan defenestrats al departament de documentació com el personatge que l'editorialista cita— s'acollissin al dret de rèplica i expliquessin, en el mateix espai i amb el mateix relleu, tot allò que tenen a dir, que, estem segurs, no és poc. I que contribuïssin a deixar clar qui són realment els personatges de la farsa i qui són els qui, sense talla per arribar a personatges, es queden en vulgars farsants d'una mediocritas sense àurea.

Pero TREBALL vol dir la seva en altres aspectes. Vol dir la seva en els aspectes que li pertocuen. I ho vol fer, amb independència de criteris, sobre el problema real que en el vell edifici del carrer Muntaner s'està debatent.

Nosaltres volem parlar de l'editorial. D'un editorial que parla d'uns personatges curiosament vinculados en su mayoría, por afinidad o militancia, a una extraña alianza que engloba PSUC-PSC y algún extraño empresario cuya trayectoria humana, política i empresarial habrá que abordar en profundidad en un día no lejano. Un editorial que fa apologètica del món occidental, únic que disfruta de libertad, democracia y alto nivel de vida. I que no té ni goulags, ni comissaris polítics ni hospitals psiquiàtrics per a dissidents. Un editorial que ens recorda formulacions d'una semàntica obscurantista: **vulgata marxista**, ocupació del diari pels soviets, dilettantismo asambleario y acratóide, i, és clar, els indocumentados marxistas de salón.

Durant anys, la impunitat d'uns i la capacitat de rèplica tancada a la presó —no volem parlar de fets més greus presents a la ment de tothom—, han permès que aquest lèxic bel·ligerant i aquests enemics inquebrantables estiguessin presents a les pàgines dels diaris. Voldríem recordar a l'editorialista, quan diu un periódico independiente, señores, no se debe a ningún resultado electoral, por aplastante que sea, que la dilatada història del Brusi, que esmenta, no pot precisament, com ningú, tirar cap primera pedra en aquest sentit. I sí que es de recibo saber què deien els diaris quan no hi havia eleccions, i quina línia independent seguien. L'arxiu del Brusi té mils de pàgines per acusar aquests rebuts que la impotència, inoperància i incompetència (la triple "i", ¿no, senyor editorialista?) de la màxima ment mínima (aquí la triple "m") de la ploma plúmbia plutocràtica (la triple "p"), no ha volgut veure.

Però resulta que això són temps passats, i que parlar de contubernis PSUC-PSC no és avui res més que parlar dels contubernis de la gran majoria del poble de Catalunya, com demostraren les passades eleccions. En tot cas, senyors, o accepten el complot d'un poble o, com fan, redueixen el poble a bestiar.

Finalment, és significatiu constatar com, un cop més, certs sectors de la dreta només són capaços de malparlar d'independència, llibertat, liberalisme i Catalunya quan els resultats electorals els són desfavorables. Perquè, siguem ètics com vostès ara volen: No és per a aquests sectors una gran derrota haver perdut les eleccions. La derrota són les pròpies eleccions. És la democràcia.

Tot això que els capdavaners del Brusi d'ara fan jugar amb imperícia precisament perquè ho ignoren.

TARRADELLAS VIST PELS ESCOLARS

CONCURS DE REDACCIÓ Catalunya EXPRESS

Amb motiu del retorn del President de la Generalitat, Honorable Sr. Tarradellas, «Catalunya-express» convoca un concurs juvenil de redacció en les condicions següents:

TEMA: Què et va semblar l'arribada del President de la Generalitat, Honorable Sr. Tarradellas?

BASES: a) Aquest concurs es divideix en dues categories:

categoria A: Alumnes de 6è, 7è i 8è d'EBG
categoria B: Alumnes de 1er, 2on, 3er, de BUP, COU i Formació Professional.

b) El termini de presentació d'originals s'acaba a les dotze de la nit del 19 de novembre de 1977. S'hauran de treure a la següent direcció:

CATALUNYA-express, Concurs de Redacció, Cardenal Reig s/n Barcelona-14.

c) Els originals s'hauran d'acompanyar d'una fitxa, tamany octaveta, en la qual cal indicar-hi les següents dades: — nom, dos cognoms i edat de l'alumne; nom i adreça dels pares; nom i adreça del centre escolar; curs i nom del professor encarregat.

d) Els originals podran ésser redactats en català o castellà i escrits per una sola cara, amb una extensió màxima de 3 folis.

e) L'enfoc del tema és lliure, tant quant al gènere i estil literari, com en les opinions que s'hi expressin.

f) Si el Jurat del Concurs ho estima convenient, podrà declarar deserta part o la totalitat dels premis.

JURAT DEL CONCURS

El jurat del Concurs estarà format per figures destacades de la cultura i el periodisme català.

Els components del Jurat es donaran a conèixer properament a través de CATALUNYA-express. Els premis es lliuraran en un acte públic que serà prèviament anunciat a través de les pàgines de CATALUNYA-express.

PREMIS: S'estableixen els premis següents:

Primer premi: Una beca d'estudis per valor de 30.000 pessetes (categoria a) i una altra beca de 40.000 pessetes (categoria b) i una bicicleta per al guanyador de cada categoria.

Segon i Tercer premi: Una bicicleta per a cada premi i categoria.

Es farà un sorteig, també, amb gran nombre de regals entre tots els participants.

Els treballs premiats es publicaran a CATALUNYA-express.

Moviment de dones

Al Parlament no regalen res

El 24 d'octubre, dilluns, Maria Dolors Calvet, diputada comunista, va convocar tots els grups feministes de Barcelona. Va explicar el projecte de llei d'amnistia per a la dona presentat al Parlament per la minoria comunista i l'actitud refractària, davant del tema, de tots els altres partits, àdhuc dels socialistes. Els comunistes es van quedar sols en proposar la inclusió de l'amnistia per als delictes específics de la dona (adulteri, avortament, etc.) en la llei d'amnistia recentment aprovada.

Ni a la comissió constitucional ni en les reunions de la Moncloa no hi ha cap dona. A la comissió constitucional, Aliança Popular s'oposa a qualsevol reforma que pugui significar una millora per a les dones; la Unió de Centre Democràtic admet públicament alguns canvis (sobretot pensant en el vot femení a les properes eleccions municipals); els socialistes mantenen una actitud tímida i no van donar suport al tema de l'avortament; la minoria vasco-catalana al·lega qüestions d'oportunitat; i els comunistes es van trobar aïllats en proposar la despenalització de l'avortament. De totes maneres aquestes tres darreres forces, les més favorables a les qüestions femenines, tenen només tres vots contra els quatre d'UCD i AP.

Tot allò que es refereix a la dona aprovat en els acords de la Moncloa —despenalització de l'adulteri, anticoncepció, dissolubilitat del matrimoni i disminució de l'edat d'estupre i rapte als 18 anys (abans era als 23)— i a la comissió constitucional —igualtat d'ambdós sexes davant la llei i el treball, majoria d'edat als 18 anys i

divorci i filiació plena (desaparició de les diferències entre fills legítims i il·legítims)— són principis generals que han de convertir-se en lleis que poden tenir un contingut molt divers. Així, el fet de despenalitzar els contraceptius no vol dir que aquests estiguin controlats sanitàriament, que les dones intervinguin en aquest control i que estiguin a càrrec de la Seguretat Social, per exemple.

La UCD vol presentar com una gran concessió per a les dones l'aprovació d'aquestes lleis, i les justifica dient que cal posar al dia un codi penal del segle XIX. Sota tanta obsequiositat s'amaga l'avarícia d'unes mentalitats patriarcales vinculades al franquisme. El codi vigent no és del segle XIX, sinó de 1940. Les dones catalanes i espanyoles havíem aconseguit uns drets durant la Generalitat i la República. I si aquelles lleis, que globalment encara avui són vàlides, van ser aconseguides sense massa lluita de les dones, avui ens cal aconseguir allò i més. Som les dones, que tenim la paraula i que hem de tenir la força.

De la manca d'èxit obtingut fins ara en l'amnistia per a la dona, n'hem de treure una denúncia d'uns partits que encara pretenen despolititzar tot allò que es refereix a les dones adduint que correspon a l'esfera privada i que no pot igualar-se als temes polítics, però també la lliçó que cal multiplicar els esforços i les mobilitzacions per aconseguir allò que volem. Malgrat el que vulgui fer entendre en Suárez, al Parlament no regalen res.

El moviment de les dones ha repicat en moltes conscièn-

cies, però les victòries polítiques porten les victòries morals de torna. És un problema de correlació de forces i no hem d'esperar a convertir en feministes tots els parlamentaris per obtenir els nostres drets.

Poc podran fer les parlamentàries al Congrés i dins dels respectius partits si no estan sostingudes per un potent moviment feminista. I allò que avui es demana no són reivindicacions d'avantguarda, per les quals estiguin disposades a lluitar una minoria de dones, sinó qüestions bàsiques que afecten totes les dones del país —i també molts homes—: anticoncep-

tius, avortament, divorci, drets sobre els fills, coeducació, etc.

Però el moviment feminista no es pot limitar a abonar o no allò que es faci al Parlament. Cal elaborar propostes alternatives a la discriminació femenina, presentar projectes de llei —com a França o Itàlia, on diverses organitzacions feministes van redactar lleis sobre l'avortament—, obrir entre totes les dones un ampli debat d'on surtin les idees i la força que obliguin a moure les mentalitats, sovint mil·lenàries, del Parlament.

TXIQUI LAORDEN

Hilados y Tintes Soler

Un incendi sospitós

BAGES (Manuel Luís).— Dilluns dia 7 es produí un incendi a l'empresa "Hilados y Tintes Soler", que va destruir gran quantitat de cotó emmagatzemat, així com d'altres matèries de fàcil combustió.

"Hilados y Tintes Soler" és una de les empreses més conflictives del Bages i, per tant, de més difícil sortida de la crisi que té plantejada. L'acord darrer era que l'empresa portaria a terme la seva reestructuració deixant al carrer més de 300 treballadors d'un total de 531 i que engegaria les màquines amb la resta de la plantilla. A finals de setmana foren repartides cartes d'acomiadament on s'especificava la indemnització a percebre per cada un d'ells sense, però, fer-la efectiva. La confecció de la llista, segons els propis treballadors, fou arbitrària i no es respectava ni l'edat ni l'antiguitat, com en principi s'havia quedat.

Dilluns, aquests treballadors ja no havien de presentar-se a la feina, però, en no tenir garanties que se'ls pagués la indemnització, s'hi varen presentar. Més tard succeí l'incendi, les causes del qual no se saben, fins ara. L'incendi en qüestió ha causat un enorme malestar entre els propis treballadors i s'ha arribat a situacions de quasi violència. També la població de Sant Vicenç de Castellet s'ha ressentit d'aquest fet gravíssim, que no fa res més que afegir traves a la ja precària situació laboral. La tarda del mateix dilluns va fer acte de presència a la fàbrica el seu gerent senyor Corrons i va manifestar que es faria una nova llista del personal que es queda sense feina, tenint en compte l'antiguitat i l'edat.

Eurocomunisme i cristianisme

Coincidint amb la celebració del Sínode de Roma, Enrico Berlinguer, secretari general del Partit Comunista Italià, ha enviat una carta a monsenyor Batazzi, bisbe d'Ivrea, un dels escasos membres progressistes del conservador episcopat italià. La carta és una resposta tardana a la que el bisbe d'Ivrea va escriure a Berlinguer fa uns quinze mesos i en la qual li plantejava una colla d'interrogants sobre les relacions del PCI amb el moviment cristià.

La carta de Berlinguer és una passa endavant d'indubtable transcendència en l'anàlisi del tema marxisme-cristianisme i, més en concret, de les relacions partits comunistes-esglésies en el context de l'eurocomunisme, que, en molts aspectes, desborda el marc italià. La qüestió teòrica fonamental de la interpel·lació de monsenyor Batazzi al "caro Berlinguer" es pot centrar així: El PCI accepta cristians al seu si, des de fa anys; cada dia compta amb més vots d'aquests sectors, però el partit, com a organització política, ¿no continua professant explícitament la ideologia marxista, entesa com una filosofia materialista atea?

A aquesta qüestió, Berlinguer respon decididament que no. Tot recordant que el PCI no s'hagués pogut realitzar fora de la tradició revolucionària heretada del marxisme i dels seus clàssics, el seu actual secretari —prolongant i actualitzant les posicions iniciades al seu dia per Togliatti—, precisa: "Sense aquest patrimoni, i concretament sense l'anàlisi marxista —és a dir, sense un marxisme entès i utilitzat críticament com ensenyança, però no acceptat ni llegit com un text immutuable— serien inexplicables no solament les actuals postures del PCI, sinó la seva mateixa creixença." Per, després, prosseguir: "Ara bé, d'aquest gran patrimoni d'orientació ideal i cultural ¿descendeix potser la concepció d'un partit polític que professi una filosofia i, en particular, una metafísica materialista i una doctrina atea, un partit que es proposi imposar o fins i tot privilegiar, en la seva activitat política i en l'Estat, una particular ideologia i un ateisme? Un cop més responc decididament que no." Berlinguer conclou que el PCI vol ser "un partit laic i democràtic, i com a tal ni és un partit teista, ni un partit ateu, ni un partit antiteista", i aspira a construir "un estat laic i democràtic i no un estat teista, ni un estat ateu, ni un estat antiteista".

Alguns publicistes, atents a les sessions del Sínode, han considerat que les successives intervencions de bisbes de països de l'est que denuncien la persecució o les limitacions que pateixen les comunitats religioses a les seves nacions han influït decisivament en la presa de posició de Berlinguer. Algunes requisitòries episcopals han assenyalat que la ideologia marxista atea domina la vida pública i tracta de substituir la religió. En la seva carta, el secretari del PCI critica prudentment tals discriminacions, reconeix "que en alguns països de l'est europeu es donen encara manifestacions d'intolerància religiosa d'estat", i assenjala la incoherència de tal situació amb una autèntica aplicació del sentit laic que partit i estat han de tenir en una perspectiva marxista.

La carta de Berlinguer —que aborda altres aspectes precisos de la col·laboració pràctica de comunistes i cristians en l'actual moment cristià, com també de l'emergència dels valors cristians sobre els quals no ens podem estendre ara— està en neta convergència amb la línia adoptada davant la qüestió cristiana per part del PCE i del PSUC des de la primavera de 1975. Aquesta línia política ha permès introduir

el debat cultural i teòric propi del tema marxisme-cristianisme al si mateix dels partits; i ha induït els cristians comunistes a portar aquest mateix debat al si de l'Església.

Les posicions que acabem de descriure són una clara superació del famós diàleg cristià-marxista desenvolupat arran del Concili Vaticà II, amb participació de teòlegs conciliaris, filòsofs marxistes i dirigents comunistes de l'est i de l'oest, congelat després com a conseqüència de l'aixafament de la Primavera de Praga. Aquell diàleg —que va suposar una trobada inesperada— va permetre un desglaç i una entesa millor entre ambdues parts. Però, fins i tot en les actituds més obertes, el diàleg va suposar, per la seva pròpia natura i concepció, la possibilitat de col·loquiar entre dues parts separades, quan no clarament enfrontades. Per molt cordial que fos la controvèrsia, ningú no va posar en dubte que el teòleg o l'intel·lectual cristià estaven en una banda i el filòsof o el dirigent comunista en l'altra. En principi, el diàleg no es proposava moure les peces fora de zones de demarcació delimitades. En aquells moments, gairebé ningú no va sospitar que la trobada podria arribar més lluny.

De llavors ençà, no pocs esdeveniments han trastocat la disposició del tauler. La creixent difusió de l'opció socialista als medis cristians ha permès que el pluralisme polític d'aquests trenqués els seus límits tradicionals per l'esquerra. D'altra banda, tal com estem veient, l'acceleració del projecte eurocomunista, que comprèn una anàlisi més correcta del fenomen religiós i del pluralisme polític de les masses cristianes, ha facilitat el mutu apropament i la unitat d'acció en la lluita social.

Aquesta és la realitat que han vingut a recollir les declaracions PCE-PSUC i la carta del secretari del PCI, superant la d'altres sectors eurocomunistes —presentes fins i tot en aquests mateixos partits— que vénen defensant posicions diferents, menys proclius a aquest avenç conjunt al si mateix del partit i a la consegüent acceptació del debat cultural. Aquests sectors consideren que el diàleg ha mort, i advertixen que abans de morir ha infantat una criatura preciosa: la cooperació política. Per a ells, el fet important fóra simplement la possibilitat de consolidar la coexistència a nivell mundial, per a la qual cosa l'entesa de cristians i comunistes en problemes com el de la pau fóra decisiva, com també a l'hora de resoldre els greus problemes oberts per la crisi del capitalisme.

Però no s'hauria d'anar més enllà de la cooperació política i, si els cristians militen comunista, han de saber que la matèria marxista del partit continua essent atea, ço que no impedeix que es tingui el més gran respecte per la seva vida de fe privada. Fet i fet, la posició d'aquests sectors "més prudents i temorosos" no va pas més enllà de la vella política de "mà estesa" i es nega a introduir el debat cultural marxisme-cristianisme al si del partit.

Les declaracions del PCE i del PSUC, la carta de Berlinguer han modificat radicalment aquestes velles coordenades. A partir d'elles, les relacions eurocomunisme-religió, i més en concret referides al cristianisme, han assolit un nivell d'interpenetració irreversible que té ficades les seves arrels en la presència, cada dia més vasta, de comunistes cristians i en la unió fraternal amb els companys de lluita.

ALFONS COMÍN

editorial laia

COL-LECCIO: EDICIONES DE BOLSILLO

CAMBIO DE RUMBO

d'IGNACIO HIDALGO DE CISNEROS

(dos volums)

Proleg de Manuel Tuñón de Lara

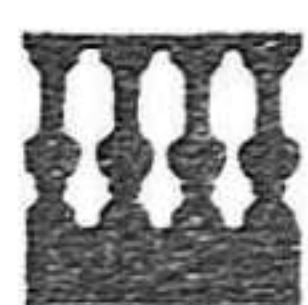
El 1966 fou enterrat a Bucarest el cap de l'aviació de l'Espanya republicana. Es tractava del comunista Ignacio Hidalgo de Cisneros, un dels personatges més pintorescos del nostre segle.

Cambio de rumbo, és un llibre de memòries, apassionant perquè a través d'ell desfilen les grans figures de la nostra història contemporània, tractades sense els convencionalismes tòpics, i perquè transmet l'emoció dels èxits i fracassos dels inicis de l'aviació, es converteix aviat en un bigarreret re-
taule que subjuga.

IGNACIO HIDALGO DE CISNEROS
CAMBIO DE RUMBO
VOLUMEN 1

Comandes a: Distribuciones de Enlace
Ausiàs March, 49
Tel. 245 54 23 — Barcelona-10

La petita i mitjana empresa

Una situació angoixant

La petita i mitjana empresa està davant un munt d'expectatives. De diferents sectors se l'està cridant i afalagant per tal de portar-la cap al seu costat. A Catalunya, la petita i mitjana empresa —deixant de banda els treballadors autònoms, que també es xifren en un nombre elevat—, representa el 99,8 per cent del cens empresarial. D'aquestes empreses, més del 80 per cent no arriben a tenir més de 25 treballadors. La importància d'aquest sector productiu no és indiferent a les grans organitzacions empresarials, que, des de diversos nivells, s'han reclamat defensores de tota la patronal industrial "per damunt de les diferències derivades de la grandària, emplaçament i activitat", segons diu una recent declaració del Foment del Treball Nacional.

La problemàtica que es presenta als petits industrials, treballadors autònoms i comerciants a Catalunya, i podríem afegir a altres indrets de l'Estat, s'ha vist defensada des de fa temps, i sense emmarcar aquesta feina en pures activitats tacistes, per organitzacions democràtiques de caire sindical, independents tant de les centrals sindicals obreres com del gran empresariat. A Catalunya, ACAPIC ha estat l'organització capdavantera en aquesta tasca.

Les diferents associacions locals i comarcals que han anat apareixent, com ara al Bages, al Baix Llobregat i al Vallès Occidental, així com el recent començat treball als barris barcelonins, estan dirigint tot un moviment reivindicatiu sobre els problemes més punyents d'aquest sector. Ja pel juliol, una delegació d'aquesta associació viatjà a Madrid, on s'entrevistà amb el director general del ministeri de Treball a fi i efecte de trobar sortides al tancament del crèdit bancari. La incipient força d'aquesta organització d'autònoms, petits industrials i comerciants de Catalunya també s'adreça vers la superació de les moltes deficiències de la "In-Seguretat Social", que és com s'anomena un dels articles-denúncia de l'últim butlletí d'aquesta associació que ha sortit a la llum. Seguretat Social que, respecte als treballadors autònoms, no proporciona les mateixes prestacions que als altres treballadors.

Si les contradiccions del mode de producció capitalista es manifesten, també, entre gran capital i els petits i mitjans centres de producció, en els darrers anys s'ha agreujat aquesta situació amb la depauperació i abandonó que ha estat imposat pel franquisme a fi d'afavorir la tendència a la concentració de capital i el caràcter monopolista de la producció i del mercat. Així, no és difícil entendre l'arbitrarietat a l'hora de conèixer els "arbitris" que han caigut i cauen sobre el ventall de treballadors autò-

noms (des del lampista fins a la pentinadora) i de petits empresaris que, molts cops, han pujat el seu negoci amb una autoexplotació familiar. Tampoc no costa de comprendre la manera com s'ha anat manifestant l'avaluació global (impost sobre els beneficis) per part d'unes juntes que, en cap moment, no han estat representatives ni dels autònoms i petits empresaris, sobre els quals requeien les sumes més quantioses per raons indestructibles, ni dels seus interessos.

A part dels problemes generals esmentats, a cada un dels diferents subsectors hi ha els propis que han anat fent cada cop menys estable i rendible el seu estat econòmic-social. Actualment, els comerciants, per posar un exemple, es veuen abocats a posar la seva botiga i els seus clients a disposició de les grans cadenes comercials, perdent la seva independència i arribant a convertir-se en treballadors a preu fet de les mateixes cadenes. Cosa semblant es podria dir de les petites i mitjanes indústries, que queden "associades" als programes de producció de les grans empreses.

Avui, i tornant a allò que dèiem en començar aquestes ratlles, el gran empresariat és a l'aguait. Tem que, igual que les organitzacions obreres li reportaren, en un primer moment, un sotrac econòmic i polític al qual s'ha hagut d'acostumar, les petites i mitjanes empreses no vulguin ara fer-li costat, i no sols això sinó que tem, com per la pròpia vida, que les PME i els treballadors autònoms arribin a conèixer veritablement la seva problemàtica i les seves sortides reals i optin per la formació de facto d'un ampli front antimonopolista.

En aquest sentit, l'intent de formar una organització a nivell estatal, fomentat per la Confederación Española de Organizaciones Empresariales (CEOE), que agrupi les petites i mitjanes empreses, no és més que un intent d'aturar l'extensió de les organitzacions democràtiques i independents que en aquests sectors existeixen ja a les Illes, País Valencià, Sevilla, Madrid, País Basc, Aragó i Catalunya, entre d'altres. També, amb el mateix objectiu de neutralitzar la potència transformadora d'aquest sector industrial, caldria dir quelcom de les revitalitzacions, darrerament, dels antics gremis que depenien de la CNS. Aquests gremis, que tenien una no clara missió de resoldre problemes de gestió dels autònoms i petits industrials, estan essent "envernissats" pels mateixos jerarques del sindicat vertical, "prohoms" que, sense dubtar-ho, estan a les ordres del gran empresariat, el qual, com sempre, juga amb monedes de dues cares.

TONI ALBERT

Manifestació a Barcelona

Dos-cents mil al carrer contra la crisi

Dos-cents mil treballadors es varen manifestar el passat dia 6 pels carrers de l'Eixample de Barcelona, en resposta a la crida feta per totes les centrals sindicals sota l'eslògan "Per una sortida de la crisi, favorable als treballadors". La manifestació va discórrer pel carrer Aragó, des del passeig de Sant Joan fins a la plaça Letamendi; i en el seu transcurs, s'esdevingueren una sèrie d'incidentes entre membres del servei d'ordre i grups amb adhesius de CNT, PC(i), PC(m-l), que van rompre repetides vegades l'encapçalament de la manifestació i que pretengueren trencar el seu signe unitari induint la gent perquè continués fins a la presó Model, amb la qual cosa desvirtuaven el sentit de l'acte.

Després de l'intent fracassat de constituir un organisme unitari que menés a la unitat d'acció de totes les centrals sindicals catalanes, semblava que aquest acte, impulsat també per Comissions Obreres, podia contribuir d'alguna manera a fer efectiva certa unitat d'acció envers problemes comuns a tots els treballadors, com la greu crisi econòmica, l'encariment de la vida, l'amnistia laboral o la convocatòria aviat d'eleccions sindicals. Precisament, abans de començar, un dirigent d'USO féu unes declaracions a TREBALL, i ens deia: "... És la primera vegada que es fa una manifestació així a Catalunya, i és molt important; però després, el pas concret cap a la unitat s'ha de fer a nivell de base, a cada empresa, negociant els convenis junts i actuant contra la crisi d'una manera no unilateral. Ja que la UGT no va voler la creació d'un organisme unitari, esperem que l'acte sigui la resposta unànime de tots els treballadors, sindicats o no, contra la crisi." Malgrat les bones intencions de tots els convocants, els objectius de la manifestació es varen complir solament a

mitges; ja abans de començar, alguns grups es situaren fora del servei d'ordre o davant de la pancarta signada per les centrals, i formaren, de fet, dues manifestacions diferenciades. Les consignes tampoc no foren del tot unitàries: els "Menys atur i més treball", "Abajo los precios, arriba los salarios", "Amnistia laboral", "Visca la classe obrera", etc. alternaven amb altres com "No al pacte de la Moncloa" i "Serveis d'ordre, demà policia".

Entre els assistents vàrem veure els diputats comunistes Cipriano Garcia i Maria Dolors Calvet, i el socialista Reventós. També el secretari general de la CONC, López Bulla, i els principals dirigents de la resta de centrals sindicals.

Ja quasi al final de la manifestació i a l'altura de la Rambla de Catalunya, els petits incidents, que fins aquells moments havien sigut verbals, es varen convertir en agressions físiques quan un controlat va amenaçar membres del servei d'ordre i un diputat dirigent de CCOO amb una navalla. A partir d'aquí, el nerviosisme i la tensió es

van estendre entre la majoria de manifestants, que quan sentiren pel megàfon que se'ls pregava de continuar cap a la presó Model, es varen dispersar, deixant els grups antiunitaris sols. Aquests, PCE(i), PCE(m-l), ADA i nombrosos militants (o pretesos militants) de la CNT, continuaren cap a la Model, i es van enfrontar amb la policia que, fins aquells moments, s'havia mantingut a una distància prudencial. Més tard, sembla que es van llançar còctels molotov contra aquestes forces. Hi hagué gent contusa i alguna detenció.

Aquests fets d'última hora van indignar els assistents; entre els grups que marxaven se sentien comentaris anònims que demanaven *mà dura, com es fa a altres països, contra els boicotejadors que fan el joc a la involució*. Frases com aquestes són prou explicatives per conèixer quina és la resposta dels treballadors.

Tribu a sindical

Per un "porta per porta sindical"

Les eleccions sindicals s'acosten. Les centrals sindicals obren la seva campanya electoral amb actes centrals, a les localitats més importants, amb el desig de situar-se en bona posició per assolir el màxim nombre de vots. De fet, una de les qüestions que indubtablement reflectiran aquestes properes eleccions serà la força que té cada una de les centrals sindicals en presència al país.

No obstant, altres creiem que han de ser els objectius d'aquestes eleccions, que algunes centrals consideren quasi com un "termòmetre" de la seva presència. Creiem que l'objectiu més important ha de ser assegurar la major representativitat dels instruments unitaris —comitès d'empresa o consells de delegats—, a l'hora de defensar les reivindicacions dels treballadors.

Aquestes eleccions, el seu resultat, són decisives per aconseguir una sortida de la crisi, favorable als treballadors. I seran determinants perquè els aspectes positius globals del programa de la Moncloa es portin a terme.

És important, en conseqüència, que es presti el màxim ajut, durant aquesta campanya electoral, perquè les candidatures patrocinades per Comissions Obreres tinguin el màxim nombre de vots, perquè surtin guanyadores. I aquest ajut ha de ser, lògicament, des del lloc de treball, impulsant la creació d'aquestes candidatures, participant-hi plenament. Aquestes eleccions han de suposar la "desclandestinització" total del sindicat de Comissions Obreres a tots els nivells, entre els treballadors manuals, els administratius, els tècnics, etc.

! des de fora de les empreses es pot fer també un gran tre-

ball. Hi ha moltes petites i mitjanes empreses on encara no estan implantades les CCOO i a les quals cal arribar durant la campanya electoral. Sense oblidar l'esforç cap a dins de les empreses on ja existeixen CCOO, els militants sindicals —i les agrupacions del PSUC a les empreses i als barris han d'ajudar-hi— han d'organitzar un "porta per porta sindical" que no deixi cap empresa ni centre de treball per visitar. Això vol dir un treball ben planificat; una implantació als barris i un coneixement de les empreses que hi ha; la disponibilitat de militants per a aquesta tasca —podria pensar-se en l'ajut que els parats podrien donar en aquest sentit—, etc.

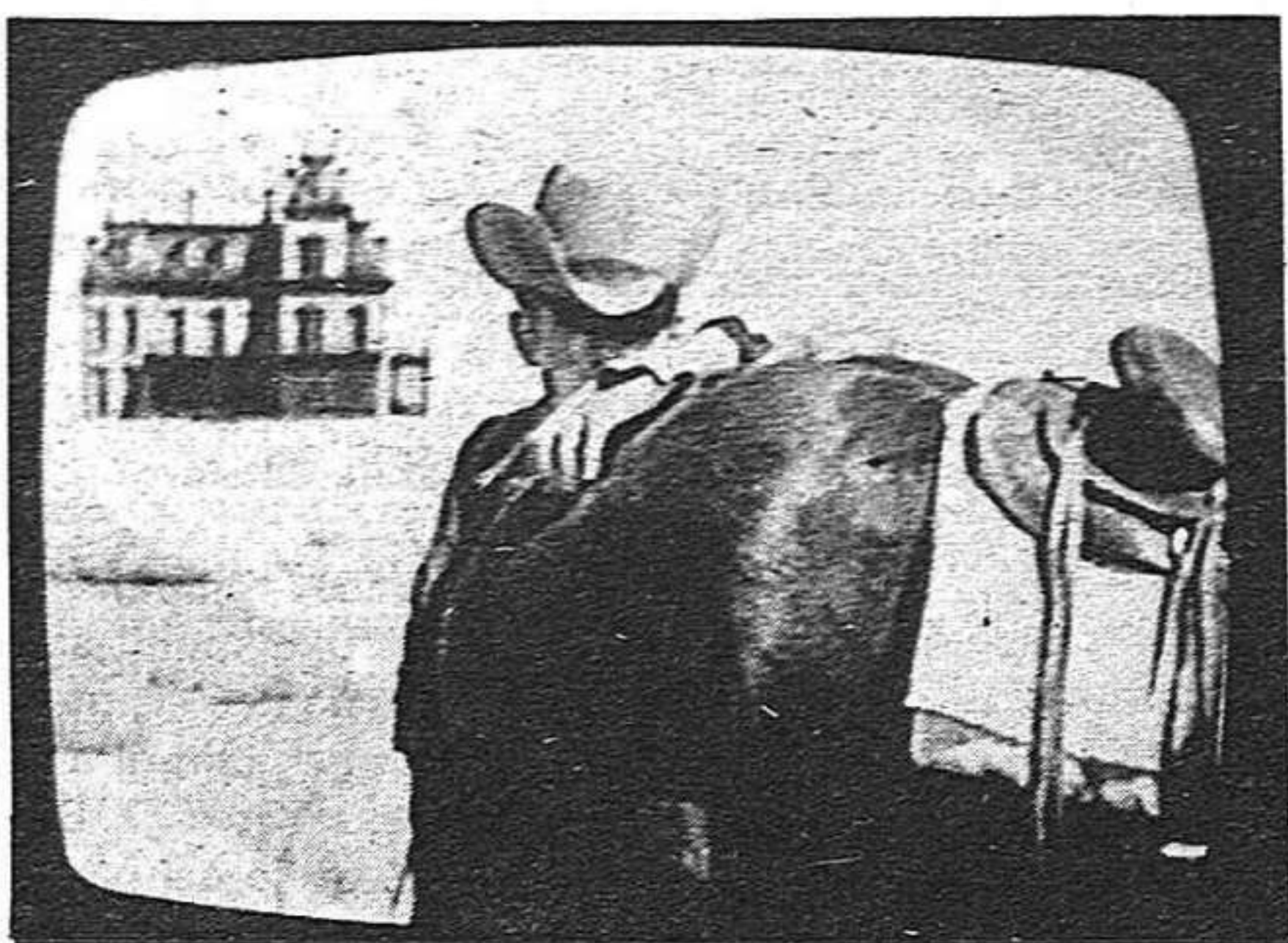
És cert que l'esforç principal, l'ha de dur a terme el propi sindicat de CCOO. Però l'ajut que les organitzacions del PSUC poden prestar en la campanya electoral és molt important. Cal posar-se en contacte i a disposició de CCOO per planificar aquesta feina, principalment aquest "porta per porta sindical".

Els objectius d'aquest "porta per porta sindical" haurien d'anar més lluny d'aquestes eleccions. Portar a tots els treballadors l'esperit de participació activa en les eleccions, amb els criteris i el programa de CCOO, hauria de ser un primer objectiu, però sense oblidar el necessari treball d'explicació de què són les Comissions Obreres, quin tipus de sindicalisme volen fer, com tots els treballadors tenen un lloc al sindicat de CCOO. En definitiva, cal que l'activitat entorn d'aquestes eleccions serveixi per afiliar el màxim nombre de treballadors a les CCOO, perquè es mantinguin com la central sindical hegemònica a Catalunya i a Espanya, garantia d'un sindicalisme de classe en el camí de la unitat sindical, com propugna el PSUC.

ANTONI LUCCHETTI

Dos-cents mil manifestants. Entre ells, Cipriano Garcia i Dolors Calvet (Fotos J. Morera)

Tele-evasions

Ja ho sabeu: torna "La mujer policía", que ja va ser programada, per la segona cadena, la temporada passada. L'Angie Dickinson és molt bonica, però ja n'estem tips de policies a la televisió, o sigui que preferiríem no tornar a veure els seus cabells rossos i la seva expressió amarga, malgrat els somriures, de dona que ha hagut de passar per qui sap on, abans d'arribar on és. A la presentació del primer telefilm que han projectat aquesta vegada, "Ningún lugar donde ocultarse" (!), el pobre telespectador ja comença per veure's amenaçat per un revòlver de gran calibre, sostingut amb les dues mans, i per un "puny americà" considerable... I el que continua (una embolicada història d'assassinats en cadena) no contribueix pas a tranquil·litzar-lo, per més que l'Angie faci de policia "bona".

"La mujer policía" (un altre reflex d'una societat que sembla que només pugui anar endavant a força d'augmentar progressivament el nombre de policies i el seu poder) està perfectament realitzada, des d'un punt de vista tècnic, com tots els telefilms nordamericans. El dia que el cine espanyol en general, i el català en particular, assoleixin un domini tècnic com el que posen de manifest aquests telefilms de lladres i serenos, haurem donat un gran pas endavant. Perquè explicar una història perfectament i moure com cal uns actors que tenen una preparació de primera, els realitzadors de telefilms ho fan d'una manera envejable. Llàstima que...

V.M.

Notes sobre la marxa

Una situació alarmant

Hi ha una crisi de la premsa, en general, tothom ho sap. Però, en particular, hi ha una crisi, més accentuada encara, de la premsa catalana. Ja sabem que el setmanari "Arreu", que tan bon servei feia, va haver de plegar i no solament per problemes de gestió. Se sap que el diari "Avui", que va néixer sostingut per la simpatia d'un ample sector popular, i amb molta empenya, coneix dificultats. Tampoc no és cap secret que la revista de temes històrics "L'Avenç", que juga i pot jugar, encara més, un paper important en el recobriment de la nostra memòria popular, ha travessat un mal moment. Les altres revistes van fent, només; no he sentit pas dir de cap que venqui, proporcionalment, tant com "Interviú", posem per cas, o com "Primera Plana".

La situació és, doncs, alarmant.

Ho és perquè si a Catalunya no aconseguim que hi hagi molts més mitjans de comunicació populars, que funcionin engranats en la vida de cada dia, la llengua catalana no tindrà mai la difusió que ha de tenir i, entre altres coses, continuarem veient aquest tipus de català —la culpa no és tota seva, és clar— que confessa que li costa de llegir en la seva pròpia llengua i només compra publicacions castellanes... perquè el seu entorn lin-

güístic en aquest terreny és, sobretot, castellà. I no cal dir que la irradiació que es mereix la nostra llengua en capes de la població que no la parlen, continuarà essent gairebé insignificant.

En un altre ordre de coses, crec que una normalització, a l'europea per a dir-ho així, de la literatura catalana, i de qualsevol altre tipus de text escrit en català, passa en gran manera per l'existència simultània d'uns mitjans de comunicació populars, sòlids i ben arrelats. Cal, doncs, plantejar-se l'ajut a les publicacions existents —encara que només sigui no practicant, amb tanta alegria, l'esport nacional de la rebentada—, i crear-ne de noves.

I sobre aquest darrer punt, haig de dir que em sembla que, massa sovint, quan es planteja fer una nova publicació catalana, preval com un cert pudor que esdevé, fàcilment, actitud elitista. Una actitud de nosaltres-no-ho-fem-això, que sol bandejar d'antuvi coses que són molt populars. Jo també sóc dels qui creuen que certes coses, que reforcen l'alienació i el gamberrisme que el model social que patim fomenta, no s'han de fer. Però em sembla que en aquesta batalla per la supervivència de l'idioma —d'això es tracta, al capdavant— caldria no tenir tants miraments i emprar, més sovint, coses que arriben a milions de persones, com són els "còmics", la fotonovel·la (ja veig des d'aquí arrufar-se més d'un nas!) i fins i tot un cert sensacionalisme periodístic, de bona llei, en un món tan competitiu com el que ens ha tocat. No estic pas demanant, en aquest darrer cas, que s'imiti en tot les revistes en castellà que estan atenyent tirades que, les nostres, proporcionalment, encara no han atès mai. Però sí crec que s'ha d'acabar, a l'hora d'enfocar noves publicacions populars, amb un cert moralisme i un cert ensopiment culturalista, que no tenen a veure ni amb la moral, ni amb la cultura, i acaben traduint-se en una manca de lectors que, tard o d'hora, porta a haver de plegar.

UNA NOVEL·LA DE
ROBERT SALADRIGAS

Robert Saladrigas va obtenir el Premi "La Dida" amb la novel·la "Aquell gust agre de l'estel", novel·la que representa el més gran esforç que ha fet fins ara aquest escriptor, nascut l'any 1940 (jove escriptor, doncs; ¿no deia Stendhal que per fer novel·les cal esperar a tenir 40 anys?), a bastament conegut per altres obres de narrativa i d'assaig, i pels seus articles a molts diaris. Ha estat un esforç reeixit que ha tingut un ressò crític envejable.

("Una magnífica, una sòlida, una rotunda novel·la", n'ha dit, per exemple, algú de tanta autoritat en la matèria com és Maria Aurèlia Capmany). No és estrany que

hagi estat així, perquè "Aquell gust agre de l'estel" admira, entre altres coses, per la seva bona construcció i per l'ambició que manifesta l'autor, no solament de descriure uns personatges i una societat conflictiva —la nostra— sinó d'estendre's fins a altres realitats socials —la italiana, la francesa...— cosa que fa que la novel·la esdevingui, finalment, una meditació sobre el nostre torturat món occidental contemporani.

Ja sabem que tot és realis-

me. I que no s'ha de caure ja més en restriccions i exclusions que han tingut, massa sovint, conseqüències dramàtiques, culturals i altres. Però es pot dir que el realisme que practica Robert Saladrigas —sense deixar de respondre a les preocupacions formals de la narrativa d'avui— és aquest tipus de realisme, entenedor per a la majoria, que a mi, diguin el que diguin, em sembla que continua essent una gran virtut en un narrador.

VÍCTOR MORA

La recuperació de l'espectacle

Diferents parlamentaris catalans coincidirien, en unes declaracions a l'anterior número de TREBALL, a fer palesa la urgència del Consell Executiu provisional. Dit en altres paraules, es demanen les eines perquè a les problemàtiques particulars es puguin oferir solucions particulars, amb el poble prenent decisions de govern mitjançant els seus representants.

Com en tantes altres vesants, els espectacles, l'esport i la comunicació de masses en general, han estat durant anys malmesos en el seu sentit, utilitzats per narcotitzar les majories, esdevinguts un negoci més i seleccionats els seus practicants. La Història de l'Art del batxillerat ha servit perquè Picasso es considerés una excrescència de "lo dionisiaco"; la literatura ignorava Miguel Hernández, Espriu i Baudelaire; les classes de música estaven destinades a la "high society" castellano-parlant; l'espectacle musical popular era concebut com a provocació a l'escapisme, igual que el futbol i, en fi, la comunicació era sagrament unidireccional: estava pensada per arribar a algú, amb un missatge fals o manipulat, i eren ben pocs, i curosament triats, els qui podien assolir el paper de font o emissor.

Amb l'esport va passar igual: calien grans camps de futbol, calia fomentar la idolatria amb els àlbums de cromos, però no es dotava el poble ni d'infraestructura ni de possibilitats per practicar-lo. "Cultura Popular y Espectáculos", la "Falange" i el "Frente de Juventudes" tenien a les seves mans els ressorts per moure el lleure, en funció dels seus interessos, ideològics i bancaris.

Sobre aquest substrat difícil, sobre un univers de corrupció ben il·lustrada per certes biografies negres dels qui han estat responsables d'algunes activitats d'aquest tipus, però també amb l'experiència repressa d'allò que en tots aquests aspectes va suposar la Generalitat de Macià i Companys i les Conselleries de Cultura i d'Esports, cal començar a treballar ja des d'ara.

Primer que res s'haurà de deslliurar el mot espectacle de la càrrega de connotacions

degradants que té a sobre. L'espectacle és cultura. I precisament conscients d'això no hem volgut que a TREBALL la secció s'integrés dins la de cultura pròpiament dita. Perquè volem recuperar el significat perdut de la paraula espectacle. Perquè volem dessacralitzar una mica la vida quotidiana d'una escala de valors transcendents on només s'escriuen amb majúscules la Política i la Cultura.

En segon lloc cal emprendre tasques concretes. S'ha de descentralitzar la política de l'esport i l'espectacle, i això no significa només centrifugar de les capitals sinó pensar en un esport i un espectacle de base, que no topi amb la barreira dels pressupostos. S'hauria d'entendre que l'única manera de fer un espectacle i un esport autènticament populars és no concebre-los com a gran negoci sinó, ben al contrari, com a empreses deficitàries. La rendibilitat d'aquestes inversions no es tradueix precisament en havers bancaris, sinó en unes altres unitats no menys necessàries per al ple desenvolupament de la societat.

I es necessita pressupost no només per oferir un espectacle digne a preus populars, sinó també per garantir la pràctica de la comunicació en les seves diferents vessants i de l'esport en totes les seves modalitats, sense perpetuar les conseqüències d'espectacles de flor i nata, —l'òpera, per exemple—, ni d'esports de flor i nata —el tennis o la vela, per exemple.

Aquests aspectes s'han d'abordar. La Generalitat provisional no hi pot fer ulls clucs. No es demanen ni solucions immediates ni respostes imminents. Però per donar el primer pas és precís saber perfectament quin és el terreny que es trepitja i dotar-se de tot allò necessari per no fer un camí inútil o excessivament costós. I aquesta tasca de base es podrà fer en la mesura que hi hagi un Consell Executiu provisional de la Generalitat capaç de sintonitzar amb els interessos reals del poble real (no idealitzat), que comenci a pensar en un espectacle i un esport autònoms per a la Catalunya de l'Autonomia.

ANTONI B.

CADA MATÍ LLEGIU

AVUI

diari en català

DEMANEU-LO AL VOSTRE QUIOSC

AVUI
AVUI
AVUI

Un diari independent i objectiu, al servei dels Països Catalans.

Un diari per al futur

SUBSCRIVIU-VOS-HI

Esport

També per això cal la democràcia

Poc temps després d'acabada la guerra civil, quan el moviment obrer havia perdut els seus líders, a mans del feixisme guanyador, nasqué una organització dins el sindicat oficial que intentà curar del temps lliure dels treballadors. D'una banda, folklore. De l'altra, l'esport: Nasqué **Educación y Descanso**.

Podem resumir els interessos de l'estat feixista en la creació d'aquest organisme en aquests punts:

- 1) Seguir la política alienadora que tan bons resultats li donava a diferents nivells.
- 2) Justificar amb algunes despeses els milions que ingressaven en caixa, producte de quotes sindicals obligatòries.
- 3) Premiar la fidelitat d'uns ex-combatents, proporcionant-los una feina segura i la possibilitat d'enriquir-se amb el muntatge de competicions, viatges, instal·lacions, etc.

El Ministeri del Treball, organisme superior, arribà a una entesa amb la delegació d'esports. I així veiérem com, de forma paral·lela, funcionaven uns campionats de futbol, de bàsquet, de natació, d'atletisme i altres disciplines, amb els seus propis col·legis arbitrales, amb normes i reglamentació pròpies.

El volum de les competicions arribà al seu punt més alt a la dècada dels seixanta, quan l'esport laboral s'amplià a grups adherits no pertanyents a cap fàbrica, formats per penyes d'aficionats que salvaven d'aquesta manera les barreres d'edats establertes en les competicions "oficials". Als adherits se'ls cobrava una quota suplementària, a més de la d'afiliació a la C N S.

RECUPERAR UNA COSA QUE ÉS NOSTRA

La desaparició de la C N S, pel fet evident de les organitzacions muntades de bell nou pels treballadors per a la defensa de llurs interessos, posa sobre la taula la necessitat de revisar el moment de les organitzacions esportives que controlava l'aparell verticalista. A Barcelona capital, els nostres diners finançaren les instal·lacions anomenades **Educación y Descanso** de Sant Andreu, instal·lacions que compten amb un camp de futbol reglamentari amb tribuna coberta i vestuaris, una piscina de mides també reglamentàries i un frontó. A Montjuïc també hi ha dos camps de futbol amb els corresponents vestuaris.

Aquestes instal·lacions que hem pagat els treballadors són nostres i les hem de recuperar ara mateix. Cal que siguin els treballadors que les administrin, que les facin servir. Però han de passar a la història les competicions marginades de treballadors. La pràctica de l'esport ha d'estar oberta a tothom, sense discriminació social, d'edat o de sexe. Els professionals que facin com vulguin. Però cal canviar les reglamentacions elitistes de les federacions

perquè no sols no poden limitar la pràctica de l'esport desitjat a certes edats sinó que l'Estat té l'obligació ineludible d'ajudar a la pràctica de l'esport amateur amb les necessàries subvencions, amb instal·lacions, material esportiu i preparadors adequats.

Però de moment, mentre salvem aquest pas de transició dels organismes esportius cap a la democràcia, recuperem allò que és patrimoni exclusiu dels treballadors: les instal·lacions que s'han construït amb els nostres diners. Que ben cares les hem pagat...

EL BÀSQUET EN PILOTES

Les declaracions del jugador Víctor Escorial del F.C. Barcelona al diari esportiu **4-2-4**, han fet públiques les irregularitats d'un esport dirigit per feixistes, amb reglamentacions feixistes, que ha sigut, i és encara, niu de les majors trampes i de les més increïbles maniobres. Les acusacions d'en Víctor Escorial, un dels pocs professionals que han gosat parlar clar de les estructures federatives, públic alienat comprés, les podem resumir així:

- 1) La Federació ha estat controlada fins ara per l'aparell polític estatal.
- 2) Els actuals federatius barren el pas a persones més valuosos amb falsedat i immoralitats.
- 3) Directius, jugadors, premsa i públic estan, d'una manera o altra, corromputs.
- 4) L'existència coneguda de corrupció.
- 5) Fals amateurisme del bàsquet. A Hamilton, la Federació espanyola pagà 500.000 pessetes a cada jugador.
- 6) Deshumanització i manipulació de l'esportista.
- 7) El bàsquet espanyol es regeix pel sistema verticalista, una mostra més de feixisme encobert.

El Barça, aquest Barça que es diu ell mateix més que un club, separa immediatament el jugador de l'equip. Després l'obligà a firmar una carta lamentant allò que havia dit, encara que no el pogueren fer retificar. Escorial torna a l'equip, segueix cobrant i vivint del bàsquet, esport amateur a nivell de federació espanyola i a nivell europeu.

Amateur a nivell Saporta, l'home que portà americans (boys) al Madrid i els nacionalitzà en un temps rècord. Assoleixen campionat rere campionat, mentre estudien (?) "espanyol".

Cal que el bàsquet es tre-

La pràctica de l'esport ha d'estar oberta a tothom, sense discriminació social, d'edat o de sexe.

gui la careta d'una vegada. Qui viu de l'esport és un professional i amagar l'ou com s'ha fet durant quaranta anys es seguir la tàctica de l'estruc que amaga el cap dins la sorra per no veure el perill.

L'amateur ha de rebre ajudes per practicar l'esport. Per això cal que quedi molt clar quins són els esports que s'han d'autofinançar i quins han de rebre ajudes. Mitges tantes no. Que els diners que es destinen a un esport professional encobert, es roben als aficionats.

D'altre banda hi ha el dret de retenció, vincle d'unió que només es pot entendre en el professional que té contracte vigent. Un jugador que competeixi per afició no es pot retèr, puix això es contrari a tot dret inherent a la persona.

El professional ha d'agrupar-se per salvar els seus drets respecte als clubs com ho fan els treballadors envers les empreses. Cal un sindicat d'esportistes professionals, lligam d'unió de les voluntats dels qui viuen de l'esport-espectacle, per defensar llurs

interessos de classe.

UN AJUNTAMENT DE "CONYA"

És el nostre, el de Barcelona. El Patronato Municipal de la Vivienda ha pres el pel descaradament als veïns del "Polígono de Montbau", ja que en el projecte de construcció, ara fa 19 anys, hi havia camps d'esports que no foren construïts després.

El problema ha ressuscitat i tot el barri viu aquesta reivindicació. Però els ànims dels "enxufats" municipals es poden resumir en la frase del delegat de serveis senyor Pujades a en Soriano, president del Montbau: "Com que no teniu camps de futbol, dediqueu-vos als escacs." La contesta d'en Soriano fou: "Juguem a futbol perquè és l'única cosa que ens heu ensenyat en els darrers quaranta anys."

Tots paguem aquests quaranta anys de desfetes urbanístiques... i de tota mena.

FRANCESC J. CASTELLANOS

Del cinema "porno" al cinema militant

En un article anterior havíem parlat del cinema "porno" i de la seva exhibició a Espanya. Ara és el moment de veure la veritable dimensió que la implantació d'aquest tipus de cinema tindrà en el nostre país si, al mateix temps, no es compleix un altre requisit bàsic per tal que es pugui parlar de total liberalització de l'aparell cinematogràfic espanyol.

Ens referim al cinema militant, al vertader cinema polític i d'agitació, no als fims polítics de Costa Gavras i d'altres, carregats de bones intencions però produïts per la pròpia indústria cinematogràfica com un mecanisme de defensa contra aquest cinema de l'oposició. El cinema militant ha de tenir també el seu lloc en l'àmbit cinematogràfic espanyol perquè es pugui parlar de normalitat absoluta.

Però què es podria entendre per art militant dins d'una societat capitalista? El capitalisme ha vingut explotant des de fa temps la necessitat de coneixements i de relaxament de les grans masses per aconseguir dos objectius bàsics: continuar l'alienació de l'individu i extreure beneficis del consum de productes culturals.

La resposta a aquesta manipulació ha estat l'aparició —precisament en els països tecnològicament més avançats— de l'anomenada "contracultura", fenomen summament complex i encara no suficientment definit, en el qual es podria incloure el cinema mili-

tant. La cultura militant ha de reunir una sèrie de característiques; en primer lloc deu, no solament fugir de la falsa dicotomia entre vida i art, sinó intentar d'estrènyer i enfortir els lligams entre l'una i l'altra. L'art militant ha de plantejar-se, per tant, la major fusió possible entre l'art i la vida, fugir de les visions idealitzades i de la temàtica alienant, i proposar, contràriament, com a objecte de la seva atenció, els temes i problemes que afecten la gent en la seva vida diària.

En una societat basada en l'explotació i en l'opressió, això significa que l'art militant ha de proposar-se, en primer lloc, lluitar contra aquestes amb tots els seus recursos, aliant-se, per tant, amb les organitzacions revolucionàries de les masses o convertint-se'n en instrument.

L'art militant —llegiu també cinema— ha de caracteritzar-se també per la seva renúncia expressa a la "universalitat", si per a aquesta és precís incórrer en la fàcil abstracció, en l'absoluta no representati-

Cada cosa al seu lloc

Una carta de resposta a un article anterior sobre la Campanya Municipal de Teatre 1977, signada per l'Agrupació de Teatre del PSUC (TREBALL, número 500), ens obliga, sense pretendre entrar en el fons del debat, a unes breus puntualitzacions sobre el paper de TREBALL, òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

L'Agrupació de Teatre del PSUC ha rebut "amb incredulitat i indignació" la crítica de "Cul d'Olla" publicada al número 494 de TREBALL. La indignació de l'Agrupació de Teatre del PSUC es basa, primer, en els criteris crítics expressats per "Cul d'Olla" respecte al Grec-77. Bé. Tant "Cul d'Olla" com l'esmentada agrupació del partit tenen dret a expressar les seves opinions. I TREBALL les ha recollides. Però l'Agrupació de Teatre del PSUC no té raó quan acusa TREBALL de calúnnia i de traïr la seva pròpia funció, que és, segons l'agrupació del PSUC, "difondre els punts de vista del partit" i no pas "difamar-ne una de les seves organitzacions". És cert que TREBALL és proposa difondre els punts de vista del partit i ho fa amb més o menys encert. Però TREBALL és l'òrgan de premsa d'un partit que vol el socialisme en la democràcia i que defensa i practica la llibertat d'expressió, avui encara tan malmesa com estan demostrant els recents fets del nostre "Brusi". TREBALL defensa i defensarà els punts de vista del partit sobre allò que és fonamental en el projecte polític del PSUC, però no ha pretès ni pretindrà mai oficialitzar opinions perfectament legítimes dins i fora del PSUC sobre la cultura en general i els espectacles en particular. Ans al contrari, respectarà —no malgrat, sinó justament perquè és l'òrgan del PSUC— les diferents opcions culturals dels militants del partit i, més enllà, de tots aquells que pretenen contribuir, des d'òptiques polítiques i ideològiques diferenciades, a la plena recuperació cultural del nostre poble.

TREBALL és lliure d'encarregar articles i demanar opinions a qui ho cregui convenient i no pensa, com es desprèn de la carta de l'Agrupació de Teatre del PSUC, que la militància política sigui "a priori" cap garantia de la veracitat i credibilitat. Justament la credibilitat que TREBALL està disposat a assolir passa també pel respecte a les opinions dels qui, a partir d'experiències diferents, tenen coses a dir i volen dir-les. Per això TREBALL, fidel a la seva condició d'òrgan central del PSUC, defuig un codi comunicacional basat en la consigna o la recepta política i vol convertir-se en un instrument de comunicació de masses.

Cada cosa al seu lloc.

vitat dels seus elements.

És, doncs, aquest "altre cinema" que també ha de tenir les seves opcions en l'Estat espanyol. Qualsevol abstenció i, més encara, qualsevol opció a la seva exhibició i desenvolupament serà un atemptat a la llibertat democràtica per la qual estem lluitant els espanyols.

Sí al cinema "porno", però un sí més important i pregon al cinema militant i a totes les alternatives d'aquest. Si l'espanyol pot veure un film sicalíptic, doblement ha de poder contemplar un veritable film militant amb tota la càrrega ideològica que porti. Així, doncs, l'assumpte és clar, la definitiva desaparició de la censura ha de permetre tant l'arribada del cinema pornogràfic en el més ampli sentit de la paraula, com l'exhibició normal i corrent del cinema

militant, alternatiu, anti-imperialista, o anomenem-lo com vulgueu, alhora que la total llibertat per a la realització d'aquest cinema militant en tot l'Estat espanyol. No es tracta solament, com és fàcil de comprendre, de poder veure cinema de compromís i de classe, sinó que aquí es pugui fer també un cinema d'aquest tipus, no direm amb l'ajut de l'Administració, però sí amb totes les facilitats possibles per a la seva producció, distribució i exhibició. Sortosament, de dia en dia, creix la sensibilitat política de l'espanyol. Això, junt amb la necessitat que tenen els partits polítics de fer el seu propi cinema, permet de veure amb optimisme l'esdevenidor d'un cinema espanyol militant, del qual ja hi ha mostres interessants.

MIGUELEFE

El cinema militant ha de tenir també el seu lloc. A la foto, una seqüència de "Actas de Marusia"

Amb una síntesi de la ponència sobre política municipal i moviment popular, comencem avui la publicació dels aspectes principals de les ponències presentades al IV Congrés del PSUC que, per raons d'espai, no varem poder recollir en el número anterior de TREBALL.

Les ponències del IV Congrés

De política municipal

En nom de la Comissió de Política Municipal i Moviment Popular del Comitè Central, Jordi Borja presentà una ponència que té dues parts clarament diferenciades. La primera, sobre Política Municipal: democràcia local i democràcia de base, fa referència a l'actuació dels ajuntaments democràtics, que ha d'anar lligada al conjunt d'una política d'estat basada en les autonomies de les nacionalitats i les regions, dins d'un estat representatiu i descentralitzat. Els comunistes i l'esquerra en general han defensat sempre el caràcter polític dels ajuntaments. Això significa que han de tenir la capacitat de resoldre problemes concrets (vivenda, ensenyament, urbanisme, etc.), és a dir, que l'ajuntament ha de jugar un paper important en la política econòmica i social. Una administració local política passa inevitablement per una democratització del consistori, en el qual ha de residir el poder municipal. Cal donar, també, possibilitats de participació popular per tal que es construeixi una democràcia a nivell local. En aquest sentit s'ha de considerar la importància dels moviments populars de barris (associacions de veïns, entitats culturals, etc.), en el terreny de la lluita de classes, com a moviments reivindicatius respecte a les condicions de vida. Per això cal reconvertir aquests moviments en veritables organitzacions de masses, amb fins específics i amb una capacitat d'acció eficaç.

La democràcia de base compleix sobretot tres funcions: organitza la població en funció dels interessos socials comuns, permet que es plantegin les necessitats socials de tot tipus i és un factor essencial de la transformació de l'Estat.

La ponència resum la política municipal del PSUC en quatre punts: 1) El municipalisme. Som resolutament municipalistes i volem desenvolupar el paper autònom dels municipis. 2) L'Estat articulat en autonomies locals i regionals. Entre l'Estat central —no centralista— i els municipis han d'existir poders reals intermedis amb competències pròpies. El fonamental és el que correspon a la nacionalitat o la regió, la Generalitat en el nostre cas, que tampoc no ha de ser centralista, sinó basar-se en el conjunt dels municipis que componen les comarques. 3) Promovem resolutament la multiplicació i l'organització de moviments populars com a moviments de masses, pluralistes, unitaris, independents dels partits i de les divisions polític-ideològiques existents en la societat. 4) Considerem indispensable desenvolupar la democràcia de base articulada amb les institucions de l'Estat; ni inte-

grada en elles ni amb pretensions de "doble poder", sinó com interlocutors autònoms i representatius dels diferents grups socials de tot tipus.

UN PESAT FEIX DE PROBLEMES

La segona part de la ponència, La nostra política municipal en l'actualitat, assenyala els grans problemes amb què ens trobem. En primer lloc els que deriven del sistema polític-administratiu vigent fins ara, problemes agreujats per la manca de planificació democràtica a tots nivells i per la insuficiència de la inversió pública. Cal remarcar els hàbits especulatius i irresponsables creats per aquests anys de corrupció política i de capitalisme salvatge. Finalment, els problemes que ha ocasionat la crisi econòmica. Per enfrontar tots aquests problemes cal un marc institucional adequat. Primerament es necessita una Generalitat democràtica que tingui poders reals. Amb ella es pot aconseguir una simplificació de l'activitat pública, una remodelació de la funció de les províncies i una reestructuració a fons de les finances públiques a nivell municipal. Calen uns ajuntaments democràtics que tinguin definides una sèrie de competències específiques i exclusives que s'estructurin i funcionin a través de la Carta Municipal i que promoguin la participació ciutadana. Pel que fa als petits municipis s'ha de fer una reestructuració de la comarca, com a àrea de descentralització de la Generalitat i com a àmbit de coordinació intermunicipal.

Malgrat la gravetat dels problemes acumulats, es donen unes condicions favorables per als programes avançats d'esquerra. En aquest sentit, l'existència dels moviments de comarques, ciutats i barris, amb un nivell d'organització i coordinació superior al d'altres països capitalistes, representa una certa pressió de cara a l'Administració. Les organitzacions sindicals no han de quedar al marge, i quan es consolidi el moviment obrer en les seves formes organitzatives pot jugar un paper molt important a l'hora de forçar una política social i urbana d'acord amb els interessos populars. Actualment funciona en aquesta línia, per exemple, la Unió de Pagesos i el moviment cooperatiu del camp, o les organitzacions de comerciants i petits empresaris. Així, la combinació de la situació de crisi econòmica amb l'obertura del procés de reconstrucció social i política d'una Catalunya autònoma, pot afavorir la preponderància de les polítiques avançades.

CAP A UN PROGRAMA IMMEDIAT

La política de construcció

Creiem que fer conèixer, encara que de forma sintetitzada, les ponències del IV Congrés, ajudarà al treball de les organitzacions del partit i estimularà el debat sobre els aspectes principals de la seva política. TREBALL restarà obert a aquest debat, al qual dedicarà setmanalment aquesta pàgina.

de la democràcia, cal aplicar-la a Catalunya tenint en compte que la majoria dona suport a socialistes, comunistes i centre-esquerra, a la necessitat de posar com a qüestió principal la consecució de l'autonomia i de la Generalitat democràtica ben consolidada. Per això calen uns lligams unitaris entre les tres forces principals a Catalunya. La ponència assenyala unes qüestions clau per a un programa municipal immediat: el traspass de competències a la Generalitat i facilitar la participació popular; lliurar una batalla en el camp de les finances locals, i traslladar la majoria de la despesa pública a la Generalitat i als municipis, tot donant mecanismes d'intervenció als ajuntaments sobre les entitats de crèdit; els ajuntaments s'hauran d'assegurar una part important de la gestió contra l'atur i la crisi, donar una prioritat important a la política de vivendes i utilitzar la planificació urbana per recuperar el patrimoni municipal del sòl.

La cotització

Després del IV Congrés, les organitzacions de base del partit abordem les tasques que s'imposen amb impuls renovat i afany de superar deficiències i assolir nivells que posin el PSUC a l'alçada de les tasques que li esperen. Així ha estat, almenys, en la meua secció de l'Esquerra de l'Eixample quan els delegats al Congrés hem informat als companys i companyes que ens van elegir. En aquella direcció s'ha abordat la qüestió de la cotització. Per primera vegada s'ha plantejat políticament i no burocràticament. Hi ha hagut una presa de consciència expressada en la reacció general als plantejaments del responsable de finances. No ha estat una qüestió de tràmit ni de rutina. N'hem assumit col·lectivament el significat perquè, implícitament, sabem que per aplicar les decisions del IV Congrés, per situar-nos al capdavant dels combats polítics que ens esperen, el PSUC necessita mitjans econòmics i que la font essencial són les cotitzacions. I aquí no s'hi val a fer discursos ni debats sobre terminologies; a buscar tres peus al gat ni a reclamar clarividència als dirigents. Aquí es tracta que el militant pagui la cotització cada mes, com estableixen els Estatuts, rigorosament. Aquí es tracta de respectar el primer compromís del militant. El gest de pagar cada mes no és mecànic, sinó el primer lligam amb l'organització, el deure que permetrà al militant exercir els drets específics en els Estatuts, ja que un militant que defuig o negligència la cotització manca d'autoritat per a criticar i exigir a ningú dins del partit.

Em permeto recordar una anècdota personal sobre el tema perquè em sembla que ve a tomb. El meu pare va morir el 15 d'octubre de 1966 en un hospital de Praga. Pocs dies abans, l'havien anat a veure els companys del seu grup de base, comunistes catalans, com ell exiliats a Txecoslovàquia. En veure'ls, malalt com estava, va exigir que li cobressin la cotització d'octubre. Els companys li van dir: "Ja ho trobarem, home, no hi ha pressa..." El meu pare insistí al·legant que no volia morir sense "estar al dia amb el partit".

És una anècdota sobre un cas excepcional però exemplar. La preocupació del vell militant obeeix a una actitud política, a tota una trajectòria revolucionària honesta i combativa, a l'assumpció conscient del primer deure del militant, a la solidificació del vincle del militant amb el partit que, com digué Maiakovski en poema admirable: "és de la classe obrera el cervell, de la classe obrera el múscul". Múscul i cervell que cal alimentar amb l'aportació econòmica de cada militant.

TERESA PÀMIES

La commemoració del 60 aniversari a la URSS (Foto Europa Press)

Tribuna

La Revolució d'Octubre

Ara fa seixanta anys, el progressiu enfonsament de l'imperi tsarista, incapaç de sostenir la seva estructura feudal com a conseqüència de l'impacte de la primera guerra mundial, donava pas, fracassat un breu període de república burgesa, a la presa del poder pels bolxevics. El partit de Lenin i de Trotski iniciava així la prodigiosa aventura de construir un estat obrer.

L'impacte de la revolució soviètica fou extraordinari arreu del món. El fantasma que havia profetitzat Marx es convertia en una realitat política i les burgesies de tots els països s'apressaven a cercar les solucions que permetessin foragitar-lo.

Per a les masses populars de tot el món, per a les masses populars que havien suportat la primera guerra total

de la humanitat, per a les depauperades poblacions dels imperis colonials s'havia encès un estel d'esperança.

L'impacte en la classe obrera fou extraordinari. La II Internacional s'havia enfonsat el 1914, en esclatar la guerra, i la seva participació (cada classe obrera amb la seva burgesia) en el terrabastall bèl·lic, no li permetria ja, malgrat que ressuscités, adquirir el seu caràcter d'avant-guerra.

Començaren a sorgir destacaments que veien en el camí emprat a la Rússia Soviètica, el camí a seguir. La classe obrera al poder, els soviets com a nova forma de govern, les nacionalitats alliberades del jou tsarista russificador... tot contribuïa a veure en la Unió Soviètica, acabada de crear, l'inici de la revolució mundial. I la III Internacional fou creada agrupant els partits que anaven sorgint arreu —els partits comunistes— per tal de realitzar aquesta revolució mundial.

Ben aviat, però, les condicions internacionals de tot tipus reduïren la revolució a la "construcció del socialisme en un sol país". Bèlgica i Hongria fracassades, el món capitalista es recomponia i posava setge al primer estat que s'atrevia a voler-se obrer. A partir d'aquí, aquest estat seguiria un desenvolupament. "Fenomen estalinista", "culte a la personalitat", "barbàrie estalinista", són conceptes que cada vegada volen dir menys, que cada vegada expliquen menys.

Els comunistes de tot el món, quan molts crítics aliens ja n'assenyalaven vergonyes evidents, seguien veient en la Unió Soviètica, la nineta dels seus ulls, el model de societat a construir. En les llargues lluites del segle XX, quanta gent no ha mort lluitant contra el feixisme, a Espanya, a Europa, arreu del món, oferint la seva vida per la conquesta del paradís socialista.

El respecte a tots aquests lluitadors, el respecte també a la història, ens porten a valorar avui de forma diferent esdeveniments històrics, sense negar en absolut la seva valor

històrica.

Forçats per les condicions de la lluita, hem estat massa primaris, però, en les nostres consideracions. Ni la presa de la Bastilla és la revolució burgesa, ni Octubre és la revolució socialista. Són, sí, moments simbòlics, importants, però que no hem de sobrevalorar. L'atavisme dels homes, potser un cert sentit de la festa contra les sacralitzacions clàssiques dels calendaris, ens han fet caure en noves sacralitzacions.

Ben mirat, però, sabem que les revolucions no són moments puntuals, ni esclats momentanis, sinó canvis profunds d'estructura, que es desenvolupen en llargs períodes de temps.

La taula de canvi d'un banquer medieval en un mercat a qualsevol cruïlla de camins, permet ja albirar l'adveniment d'una societat capitalista, però ni de lluny albirar la complexitat de les multinacionals.

És molt possible que assistim a les darreres etapes del sistema capitalista, però aquestes etapes poden ser cronològicament molt amples. La revolució soviètica, aquest Octubre convertit en estel, pot ésser molt bé, per al socialisme, allò que la taula de canvi fou per al capitalisme. És per això que valorem l'Octubre soviètic, és per això que valorem les transformacions produïdes a les "democràcies populars", és per això que allí on hi hagi una "revolució", —enteneu un moviment revolucionari— nosaltres hi som també. Per afermar-lo. Per solidaritzar-nos-hi. I també per criticar-lo. Conscients que som portadors d'una civilització nova que ha de permetre un dia a la humanitat sortir de la prehistòria en què vivim, no podem prescindir de l'arma de la crítica, crítica que pot esdevenir fins i tot ferotge, quan observem retrocessos, quan la condició humana és trepitjada, cada cop que s'oblidi que l'home, tots els homes i cadascun dels homes, és el valor fonamental, el més important de tots, dels constructors del socialisme.

És així que la nostra celebració d'Octubre no és possible sense l'afirmació rotunda de la llibertat com a element fonamental del socialisme, com a pedra de toc de la nova civilització que els comunistes portem, i, ben segur, no de forma exclusiva, en el centre de la nostra lluita.

JESÚS RODES

El veto a Carrillo

Declaracions d'Antoni Gutiérrez Díaz

Antoni Gutiérrez, secretari general del PSUC, formà part de la delegació comunista espanyola que assistí als actes commemoratius del 60 aniversari de la Revolució d'Octubre. TREBALL ha demanat a Antoni Gutiérrez una opinió valorativa de la decisió soviètica de no permetre a Santiago Carrillo, secretari general del PCE, d'adreçar-se als reunits en la sessió solemne del Comitè Central del PCUS.

"La delegació del PCE i del PSUC que es desplaça a Moscou convidada pel Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica amb motiu de commemorar-se el 60è aniversari de la Revolució d'Octubre, va fer-ho en primer lloc perquè la Revolució d'Octubre és patrimoni de tots els qui hem posat tot el nostre esforç al servei de la revolució socialista, la nostra esperança en la consecució del comunisme. La Revolució d'Octubre, doncs, també és patrimoni del PSUC i del PCE, i era natural, alhora que una alegria, voler compartir durant uns dies aquesta commemoració amb els representants dels partits comunistes i dels moviments d'alliberament de tot el món. Quan la delegació va sortir d'Espanya ja havíem concertat amb els companys soviètics que Santiago Carrillo, en nom de la delegació espanyola, demanaria la paraula en el curs de la sessió solemne del Comitè Central del PCUS. Inexplicablement, els companys soviètics van modificar la seva posició en el transcurs de la sessió plenària, i ens van dir, com a única explicació, que hi havia massa intervencions i que, per tant, la veu del secretari general del PCE, cap de la delegació, no seria escoltada en la sessió plenària. Nosaltres vàrem insistir amb els companys soviètics afirmant que era una equivocació, un error, i més que un error, perquè

immediatament donaria motiu a interpretacions i comentaris que no afavoririen la imatge mateixa de la Unió Soviètica i que enterbolirien el contingut de fons de les discussions que tenim amb els companys soviètics, fruit de les concepcions que ells han elaborat a partir de la seva experiència i d'aquelles que nosaltres hem elaborat a partir de la nostra. Els companys soviètics no van atendre aquesta recomanació que els fou reiterada per tota la delegació, i no poguérem prendre la paraula.

"Es cert que ens proposaven, tot i sabent que nosaltres havíem anunciat abans del viatge a la URSS que hauríem de marxar de Moscou abans del dia 4, que el dia 5 o 6 fèssim una intervenció en alguna fàbrica, en algun míting, però aquesta és una sortida que no es corresponia amb el que era d'esperar de la importància dels nostres partits i del paper que estem jugant els comunistes espanyols, tant en la política interior com en el panorama internacional. És per això que, en el moment que vàrem ser acomiadats a l'aeroport pel representant del Comitè Central del PCUS, deixàrem novament constància de la nostra disconformitat. Jo voldria assenyalar que Santiago Carrillo havia dit ja públicament a la "Casa d'Espanya", en la recepció que ens varen oferir els nostres companys que viuen a la Unió So-

viètica, i ho tornà a repetir, que els homes passen, els líders passen, les diferències passen, però els partits comunistes i la Unió Soviètica continuaran existint i, per tant, no s'ha de desproporcionar aquesta qüestió. L'amistat del poble soviètic amb la causa revolucionària dels pobles de l'estat espanyol, la simpatia i l'amistat de la classe obrera i de les forces populars dels pobles d'Espanya cap a la Unió Soviètica és un fet incontrovertible i sobre aquesta base hem de seguir parlant, hem de seguir discutint i, sobretot, hem de seguir col·laborant."

Dolores Ibárruri, a la seva arribada a Moscou per participar en els actes del 60 aniversari (Foto Europa Press)

França no intervindrà militarment al Sàhara

Els últims esdeveniments apunten una solució favorable al F. Polisario, gairebé diria una victòria, en el seu contenciós amb el govern francès. Els vuit tècnics francesos agafats pel Polisario tornaran aviat al seu país. La situació, però, crítica en certs moments, d'aquest contenciós, posa damunt la taula una sèrie d'elements importants, sobre els quals cal reflexionar.

Un cop més es fa palesa la intervenció de l'imperialisme en el conflicte. Als elements ja coneguts, com l'ajuda nord-americana o espanyola, denunciada no fa pas gaires dies a l'ONU, cal afegir-hi el suport que té Mauritània per part de França. Així com l'ajuda espanyola es limita a la venda d'armes, fet demostrat del qual tenim suficients proves, França fa quelcom més. Amb els interessos que el capital francès té a Mauritània, no pot deixar caure el règim reaccionari del país, i com que la intervenció marroquina no sembla ésser suficient, envia homes, tècnics (alguns militars i altres no, tot cal dir-ho) i mercenaris.

El F. Polisario havia advertit ja dies enrere la presència de tècnics gals a Mauritània, i els demanava que sortissin del país; si no, no podria respondre de la seva integritat física. França, evidentment, no en va fer cas, mentre estudiava la forma de protegir amb tropes pròpies la vida dels gals a Mauritània. El segrest de vuit tècnics no és sinó la conseqüència d'aquesta situació.

Per al F. Polisario, la detenció dels tècnics gals representava un perill imminent: la reacció del govern francès incre-

mentant la seva ajuda militar al Marroc o a Mauritània o bé intervenint directament, amb l'exèrcit, al conflicte. Per a França era l'excusa per muntar una campanya de desprestigi envers el F. Polisario que la justificués, si es veia en la necessitat d'intervenir militarment al Sàhara.

La campanya de desprestigi va funcionar quasi a la perfecció, i les maniobres de l'exèrcit gal semblaven preparar la intervenció militar al Sàhara. És en aquest moment que s'estableix, per mediació del primer ministre de Lfbia, un primer contacte entre el govern francès i el F. Polisario.

El canvi de tàctica francès sembla respondre a dues raons. En primer lloc, que la seva intervenció militar significa de fet una agressió contra Algèria, amb la consegüent intervenció d'aquesta al conflicte. Recordem, en aquest sentit, que les bases saharianes es troben a l'interior d'Algèria. Seria aquest el primer pas per a una internacionalització del conflicte, perill que els francesos no estan en aquest moment disposats a córrer. En segon lloc, la intervenció francesa necessitava quelcom més que un suport popular que, malgrat la campanya que abans esmentàvem, no es dona amb les suficients garanties per al govern francès. Lligades amb aquest últim element, podem assenyalar les crítiques a nivell europeu que van tenir els preparatius militars gals.

Ara, Claude Chayet, diplomàtic francès, porta les negociacions amb el F. Polisario, fet que significa el reconeixement del poble saharià i del mateix F. Polisario per part de França. És per això que podem qualificar de victòria

la resolució de la crisi.

Però tot això ens porta a una realitat negativa per al F. Polisario, la seva manca de relacions internacionals. Es compten amb els dits de les mans els països que han reconegut el F. Polisario i, per tant, la seva projecció fora del Sàhara és mínima. Una acceptació de la seva lluita seria un pas molt important en la seva victòria; d'altra manera, l'ajuda exterior al Marroc i a Mauritània no farà sinó augmentar, a mesura que la situació vagi podrint-se cada cop més.

Ni França ni altres països no volen perdre de l'escena política els governs reaccionaris del Marroc i de Mauritània. Així, la decisió francesa de protegir amb tropes pròpies els tècnics gals i l'arribada a Mauritània de vuit consellers militars, posen en perill les perspectives que obria la negociació entre el govern francès i els saharis.

El govern francès ha de recordar que l'arribada de tècnics militars a una zona de conflicte, encara que no tinguin cap objectiu en el combat directe, és l'inici d'una intervenció militar que acaba amb una nova guerra imperialista. La seva experiència al Viet-Nam hauria de ser suficient per evitar que es repetixin situacions que ja han passat a la història. Cal que França entengui que, el conflicte, l'han de resoldre el Marroc, Mauritània i els saharis, sense la seva intervenció, que es produeix, a més, quan sembla irreversible la victòria sahariana i la caiguda de l'actual govern de Mauritània.

ALBERT FARRÀS

En o A?

Hem rebut una carta al director, de Jordi Buil, que he reivindicat per a aquesta columna.

L'amic Buil, a qui agraim molt la seva col·laboració, diu:

"Tan sols us vull fer notar una falta gramatical que veig que repetiu a cada número. A la primera pàgina del número 498, al primer paràgraf de la primera columna de l'article principal, diu: L'anomenat "document de la Moncloa", subscript... assenyalant la coincidència en qualificar de greu la situació econòmica del país..."

"Aquesta preposició en no hi escau. Pertoca d'anar-hi la preposició a. A la gramàtica Fabra, que ara no tinc a mà, podreu trobar-ne l'explicació si mireu al darrer l'índex alfabètic, allà on parla de les preposicions.

"L'explicació és que la preposició en, quan introdueix un complement començat per un verb en infinitiu, es transforma en preposició a. Per exemple: Vam coincidir tots en la mateixa opinió. Vam coincidir tots a creure que les coses anirien endavant. Aquesta transformació permet de distingir les frases del tipus: Vam coincidir tots a sortir, en castellà: en salir (Tots vam sortir). Vam coincidir tots en sortir, en castellà: al salir (Ens vam trobar tots quan sortíem)."

Efectivament, les gramàtiques d'en Fabra donen com a regla això que ens diu l'amic Buil; per tant, com a incorrecte l'ús de la preposició a introduint un infinitiu complement.

Nosaltres creiem que la solució Fabra és bona perquè, com diu en Buil, evita la confusió en casos com els que ell mateix explica. Ara bé, mantenir en davant un infinitiu no és incorrecte. No és, per tant, una falta gramatical (D'altra banda, estem segurs que se n'escapen, de faltes, a TREBALL). Pompeu Fabra és una autoritat indiscutible i tots acceptem el seu mestratge; però no acceptem la dictadura Fabra —ni cap altra!— i mantenim un criteri de sospesar molt bé abans de corregir el text d'un redactor. Per això deixem alguns en que podrien canviar-se en a.

L'ús de la preposició a davant infinitiu complement és una tendència del català escrit modern. Certament, una bona tendència; però no és incorrecte, tot i que pugui ser menys bo per a la claredat de l'expressió, fer servir en. Val a dir que el mateix Fabra, en les seves famoses "Converses filològiques", concretament en la número 243, ho diu. Cito textualment: "Ha estat demostrada l'existència en el català modern d'una forta tendència a reemplaçar en per a davant un verb en infinitiu quan aquest fa de complement..."

ENRIC VIVES

ZELESTE

17 al 20 de novembre
LOS CUADRENY

24 al 27 de novembre
PAU RIBA

1 al 4 de desembre
SARABANDA

8 al 11 de desembre
ORIOI TRANVIA

PLATERIA, 65 - TEL. 319 86 41 - BARCELONA-3

Nova Trova

Dimarts passat va actuar a Barcelona un grup d'artistes de la NUEVA TROVA cubana. Una delegació dels seus membres va ser invitada a visitar la redacció de TREBALL, on vàrem sostenir un diàleg sobre l'art i la cultura popular i la seva difusió a la Cuba actual. Tot això, així com un detall ampli sobre els pressupostos de la TROVA, ocuparà un espai important al proper número del nostre setmanari. (Fotos J. Civit)

Un editorial de l'«Avui»

Consagració de l'eurocomunisme

Molt probablement, els representants dels diversos corrents presents a l'interior del PSUC no deuen haver quedat del tot satisfets després dels resultats del IV Congrés clausurat fa poc, i que ha estat el primer del partit en la legalitat. Però sembla evident que la realització d'aquest congrés ha significat en molts d'ordres un pas decisiu vers l'enfortiment del PSUC com a primera formació política a la Catalunya actual.

Més enllà de les anècdotes i de les lògiques discrepàncies sorgides en els diferents debats, al final del congrés —coneguda ja la composició dels nous òrgans directors— hom té la impressió que la solució d'equilibri i de compromís entre diferents sectors i corrents ha estat una operació política d'altura, duta a bon terme, malgrat totes les dificultats, gràcies a la llarga i intensa experiència del partit.

Des d'un punt de vista intern, el IV Congrés ha significat el predomini de la democràcia sobre el centralisme; per primera vegada, un partit comunista occidental ha elegit per vot secret el nou comitè central; i potser per primera vegada, han deixat qüestions penjades, és a dir, obertes, sense que s'adoptés cap acord per la gran divergència de criteris, com en el cas de la sindicació dels professionals.

Des d'un punt de vista més teòric, el IV Congrés ha representat l'alineació oficial del PSUC al costat dels partits comunistes compresos sota la denominació de l'eurocomunisme, definit com "la via al socialisme en la llibertat" i que implica tant la independència de qualsevol "dictat" d'altres partits, com la renúncia, també oficialitzada, del concepte de "dictadura del proletariat" i de l'"internacionalisme proletari". Així, el PSUC s'autodefinix com a partit marxista i leninista, però no marxista-leninista.

En aquest sentit cal destacar que l'adopció oficial pel congrés de la línia eurocomunista no ha causat estralls en cap sector perquè s'ha reconegut una situació de fet a l'interior del partit: si bé alguns sectors bàsicament obrers s'hi podien sentir reticents, la gran majoria de la militància ha anat assumint gradualment en els darrers anys els postulats dels eurocomunistes.

El IV Congrés ha demostrat també una ferma voluntat de subratllar el caràcter de partit comunista nacional de Catalunya. De fet, i segons totes les impressions, els representants de la base obrera del partit presents al congrés, s'han manifestat plenament d'acord en la reivindicació de les institucions nacionals catalanes.

Amb aquest enfortiment del partit, gràcies a la integració de les posicions divergents tant a nivell dels òrgans directius com en l'intent d'una nova formulació teòrica, el PSUC pretén òbviament conservar la seva reconeguda incidència en la classe obrera, ampliar-la tot prenent espai als socialistes, i alhora conquerir la confiança de la important classe mitjana de Catalunya, el vot de la qual es preveu cada cop més decisiu amb vista al futur immediat. Amb això, el IV Congrés sembla que ha respost adequadament als objectius marcats de transformar el PSUC de partit de lluita en partit de govern.

L'aniversari d'Octubre

Declaracions de López Raimundo

Per un error en la transcripció, la reproducció que a l'anterior número de TREBALL fèiem d'unes declaracions de Gregori López Raimundo al Correo Catalán relatives al significat de la Revolució d'Octubre resultava incomprensible, raó per la qual les reproduïm novament, tal com les recollia el nostre col·lega barceloní:

CC— Si es compara la imatge de la revolució socialista i de la societat comunista que té avui el PSUC amb la imatge de la Revolució de 1917, primer, ¿quines convergències hi ha?, segon, ¿quines divergències hi ha?

GLR— "La convergència fonamental consisteix en el fet que el PSUC es proposa avui, com el partit bolxevic els dies de la Revolució d'Octubre de 1917, posar fi al règim polític existent, basat en l'explotació de l'home per l'home, per substituir-lo per un altre fonamentat en la propietat col·lectiva dels principals mitjans de producció i de canvi en la supressió de tota forma d'explotació i d'opressió. Les principals divergències serien que, a Espanya, a l'època actual, la transformació socialista de la societat no passa, a judici nostre, per l'assalt al Palau d'Hivern —o als palaus equivalents— i per la instauració de la dictadura del proletariat, sinó per la revolució de la majoria; és a dir: per la conquesta de la majoria de la població per al nostre projecte de societat socialista, que haurà d'afermar i estendre les llibertats democràtiques i el respecte als drets humans."

Els instituts en vaga

Parats no poden donar classe

La vaga dels Instituts no quedarà limitada als centres sinó que, segons pròpia decisió de l'assemblea de PNN, la mobilització es portarà a l'exterior. Estan ja concretades entrevistes amb els partits polítics i les centrals sindicals. Igualment amb els parlamentaris catalans amb els quals es

tractarà sobre els pals a la roda que ha posat el MEC a impartir el català en la majoria dels instituts de la "província" de Barcelona. Aquesta vaga és un gra més en un sac de reivindicacions educatives que no poden esperar llarg temps a ser resoltes de soca-rel.

Vint-i-vuit és el nombre d'Instituts de Barcelona i comarques que han anat a la vaga davant les flagrants arbitriïtats del Ministeri d'Educació i Ciència en no haver previst, en augmentar les places escolars, el pertinent augment de les plantilles de professors de BUP.

desig d'una reestructuració a fons de l'ensenyament a aquest país i sobretot a nivell de Catalunya.

A començaments d'octubre es presentaren, per part dels diferents instituts, les ampliacions de professorat que el curs requeria. Molts llicenciats van començar a impartir les classes sense haver-se firmat cap contracte. La resposta d'Inspecció no ha pogut ésser millor reflex del tarannà que es va duent en el camp educatiu: les propostes d'ampliació han estat escurçades; això obligarà a augmentar el nombre d'alumnes per aula. Mentrestant, els milers de llicenciats que es troben sense feina o que estan subocupats en altres treballs deixen indiferents unes autoritats educatives que han perdut tota capacitat d'iniciativa i redueixen les seves funcions a meres tasques burocràtiques.

"El Ministeri no té calers", ha estat una de les excuses emprades pels delegats del MEC a Barcelona. Algunes versions han indicat que es poden trobar acords, però qui en sortirà més malparat és l'ensenyament del català. Les promeses i les obligacions ministerials han entrat en el camp de l'incompliment i de la inconseqüència, i estimulen, encara més si es pot, el

TEATRE

CASAL CATÒLIC SANT ANDREU

Pons i Gallarza, 58
Tel: 345 30 01
Metro Sant Andreu

DEL 18/11 AL 11/12

Divendres 10.30 nit
Dissabte 7 tarda, 10.30 nit
Diumenge 7 tarda

CORIOLÀ

de W. Shakespeare

Desdenyant els vots del poble
volia imposar la dictadura i ésser
tirà de Roma

TRADUCCIÓ
Josep M.ª de Segarra

Direcció
Alfred Lucchetti